Ἔτος ΙΕ' Ἐν ΑΘΗΝΑΙΣ τῇ 14 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 1901 Ἀριθ. 679

Ἐφημερὶς τῶν Κυριῶν

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ
ΣΥΝΤΑΣΣΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΚΥΡΙΩΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ
ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ
ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ
Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν Δρ. 5
Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν φ. χ. 8

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ
27 Ὁδὸς Πανεπιστημίου 27

Γραφεῖον ἀνοικτὸν καθ' ἑκάστην ἀπὸ 10—12 π.μ.

Πᾶσα παρατήρησις ἐπὶ τῆς ἀποστολῆς τοῦ φύλλου γίνεται δεκτὴ μόνον ἐντὸς ΟΚΤΩ ἡμερῶν.

Συνδρομηταὶ ἐγγράφονται εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς
Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν
καὶ παρὰ τοῖς Βιβλιοπωλείοις Βίλμπεργ καὶ «Ἑστίας»

Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ δὲ παρ' ἅπασι τοῖς ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Σώματα πλήρη παρελθόντων ἐτῶν εὑρίσκονται παρ' ἡμῖν καὶ παρ' ἅπασι τοῖς ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Διὰ τὰ ἀνυπόγραφα ἄρθρ εὐθύνεται ἡ συντάκτις αὐτῶν Κυρία ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ.

Τὰ πεμπόμενα ἡμῖν χειρόγραφα δημοσιευόμενα ἢ μὴ δὲν ἐπιστρέφονται. — Ἀνυπόγραφα καὶ μὴ δηλοῦντα τὴν διαμονὴν τῆς ἀποστελλούσης δὲν εἶναι δεκτά. — Πᾶσα ἀγγελία ἀφορῶσα εἰς τὰς Κυρίας γίνεται δεκτή.

Αἱ μεταβάλλουσαι διεύθυνσιν ὀφείλουσι ν' ἀποστέλλωσι γραμματόσημον 50 λεπτῶν πρὸς ἐκτύπωσιν νέας ταινίας.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Αἱ παλαιαὶ ἰδέαι.—Φιλολογικὴ ἑορτὴ διὰ τὴν Georges Sand ὑπὸ κ. M. d'Ourlac.—Ἡ Μάγισσα.—Αἱ Ἑλληνίδες καὶ τὸ θέατρον.—Πτωχοὶ καὶ πλούσιοι (ὑπὸ κ. Μαίρης Ἀναιρούση). — Ἔκθεσις ἐπὶ τοῦ νομοσχεδίου τῆς ἰσότητος τῶν δικαιωμάτων.—Συσσίτιον.—Συνταγαί.— Εἰδοποιήσεις.—Ἐπιφυλλίς.

ΑΙ ΠΑΛΑΙΑΙ ΙΔΕΑΙ

Προχθὲς ὁ κ. Κωστῆς Παλαμᾶς ἔγραψεν ὡραῖον ἄρθρον, περὶ τοῦ ἐπιβεβλημένου πρὸς τὸ γῆρας σεβασμοῦ, ὡς μιᾶς μεταξὺ τῶν πολλῶν προλήψεων, τὰς ὁποίας αἱ γενεαὶ ἐκληροδότησαν πρὸς τὰς γενεάς, καὶ αἱ ὁποῖαι μέχρι σήμερον ἀποτελοῦν ἕνα ἀπαράβατον νόμον τῶν κοινωνικῶν καὶ οἰκογενειακῶν μας σχέσεων καὶ καθηκόντων.

Δὲν θέλω νὰ συζητήσω τὴν γνώμην τοῦ κ. Παλαμᾶ, ἀλλὰ θὰ ἤθελα νὰ ἐκφράσω καὶ ἐγὼ ἕνα παράπονον καὶ νὰ διατυπώσω μίαν διαμαρτυρίαν κατὰ προλήψεως συγγενοῦς πρὸς τὴν τοῦ γήρατος, ἥτις ἀναφέρεται ὄχι πλέον πρὸς πρόσωπα, ἀλλὰ πρὸς ἰδέας.

Ὅπως οἱ ἄνθρωποι γηράσκουν καὶ ἀπαιτοῦν δικαιωματικῶς κυριαρχίαν ἀπόλυτον ἐπὶ τῶν νεωτέρων ἡλικιῶν, ἀπαράλλακτα γηράσκουν καὶ αἱ ἰδέαι, αἱ ὁποῖαι ἐπιβάλλονται τυραννικώτεραι ἀκόμη εἰς τὰς ἐπερχομένας γενεάς.

Καὶ τὸ κακὸν τοῦ γήρατος τῶν ἰδεῶν εἶνε ἀσυγκρίτως μεγαλείτερον καὶ ὀπισθοδρομικώτερον. Διότι ἐπὶ τέλους τὰ ἄσπρα μαλλιὰ ἀντιπροσωπεύουν μίαν γενεὰν μόνον, τὴν χθεσινὴν καὶ τὴν πρὸ ὀλίγου μόλις ἀποσυρθεῖσαν ἀπὸ τὴν δρᾶσιν καὶ τὴν ἐνεργὸν ζωήν. Καὶ ὑπάρχει τοιαύτη συγγένεια καὶ ἀλληλουχία μεταξὺ τῆς χθὲς καὶ τῆς σήμερον, ὥστε πολὺ συχνὰ ὁ σεβασμὸς τῶν ἄσπρων μαλλιῶν ἔχει καὶ τὴν εὐεργετικὴν ἐπίδρασιν ἐπὶ τῆς νεότητος.

Διὰ τὰς ἰδέας ὅμως τὸ πρᾶγμα διαφέρει ἐντελῶς. Ἰδέαι κυοφορηθεῖσαι πρὸ αἰώνων, παρ' ἀνθρώπων ἐντελῶς διαφόρου πνευματικῆς ἐξελίξεως καὶ διαφόρων κοινωνικῶν ὅρων καὶ συνθηκῶν ζωῆς· ἰδέαι ὄχι πλέον λαῶν, οἱ ὁποῖοι ἐγήρασαν, ἀλλὰ τῶν ὁποίων καὶ ἡ τέφρα ἀκόμη διεσκορπίσθη ὑπὸ τὴν γῆν, ἔρχονται ἀκριβῶς μὲ τὸ κῦρος τῶν δεκάδων τῶν αἰώνων, τοὺς ὁποίους φέρουν ὀπίσω των, νὰ διεκδικήσουν πρὸς τὰς νέας ἰδέας σπιθαμὴν πρὸς σπιθαμὴν τὸ ἔδαφος τῆς ἐπικρατήσεως.

Ἡ τυραννικὴ αὕτη κυριαρχία ἔχει ὀπισθοδρομήσει τὴν ἀνθρωπότητα κατὰ αἰῶνας ὁλοκλήρους. Τὰ θύματά της δὲ δὲν ἀριθμοῦνται ἀναμφιβόλως, διότι δὲν ὑπάρχει ἄνθρωπος ὁ ὁποῖος νὰ μὴ ἔχῃ θυσιάσει πολὺ ἢ ὀλίγον μέρος τῆς εὐτυχίας του εἰς τὴν ἰδεολατρείαν αὐτὴν τοῦ παρελθόντος.

Ἄνευ αὐτῆς δὲν θὰ ὑπῆρχαν οὔτε μάρτυρες, οὔτε ἅγιοι. Καὶ ἡ φωτοστεφάνη τοῦ ἱδρυτοῦ τῆς νέας θρησκείας δὲν θὰ ἐφώτιζε κεφαλὴν ἀκανθοστολισμένην, καὶ σῶμα διατρυπημένον ἀπὸ σίδηρον καὶ χεῖρας καθηλωμένας μὲ καρφιά, ἐὰν ἡ τερατώδης καὶ τυραννικὴ κυριαρχία τῶν ἰδεῶν τοῦ παρελθόντος δὲν ἐτύφλωνε τοὺς ἀνθρώπους, οἱ ὁποῖοι μὲ ἐλαφρὰν συνείδησιν καὶ μὲ πίστιν πρὸς καθῆκον ἱερὸν καὶ ἀπαράβατον ὡδήγησαν τὸν θεὸν—ἄνθρωπον εἰς τὸν Γολγοθᾶν.

Τῆς τυραννικῆς ταύτης ἐπικρατήσεως τῶν ἰδεῶν θῦμα κατ' ἐξοχὴν ἀναξιοπαθὲς εἶνε ἡ γυνή. Ἐπὶ αἰῶνας τώρα αἱ γυναῖκες φέρουν εἰς τὴν ράχιν των τὴν ἁμαρτίαν τοῦ ἀνθρωπίνου γένους, καὶ ἐπλήρωσαν καὶ πληρώνουν μὲ τὸ αἷμα τῆς ψυχῆς των καὶ μὲ μίαν δουλείαν, ἡ ὁποία δὲν τελειώνει καὶ ἴσως δὲν θὰ τελειώσῃ ποτέ, τὴν ἰδέαν τῆς ἀποπλανήσεως τῆς ἀνθρωπότητος παρὰ μιᾶς παλαιοτάτης προμήτορός των.

Μάτην ἡ ἐπιστήμη σήμερον φέρει τὴν ἀρχὴν τοῦ κόσμου —τῆς γῆς τοὐλάχιστον— εἰς πολὺ περισσοτέρας χιλιάδας ἔτη ὀπίσω ἀπὸ ὅ,τι διισχυρίσθησαν οἱ Ἑβραῖοι συγγραφεῖς, καὶ μάτην ἡ φυσικὴ ἱστορία διαμφισβητεῖ μετ' ἐπιχειρημάτων ἀδιαφιλονεικήτων τὴν ἀκρίβειαν τῆς κοσμογονίας κατὰ τὴν ἑβραϊκὴν πάντοτε προέλευσιν. Οὔτε αὐτὴ ἡ σύγχρονος μὲ ἡμᾶς ὕπαρξις ἀνθρώπων, οἱ ὁποῖοι ζοῦν εἰς ἐντελῶς κτηνώδη καὶ ἀγρίαν κατάστασιν, καὶ οἱ ὁποῖοι ἀποτελοῦν ἀναντιρρήτως τὴν πρώτην βαθμῖδα τῆς ἐξελίξεως τοῦ ἀνθρώπου, ἀδιακρίτως πρὸς ἔθνη καὶ φυλάς, οὔτε αὐτὴ ἴσχυσε νὰ κλονίσῃ τὴν πρὸς τὴν ἑβραϊκὴν παράδοσιν τῶν πρωτοπλάστων τυφλὴν πίστιν.

Ἡ Εὔα ἡμάρτησεν, ἡ Εὔα ἠπατήθη, ἡ Εὔα ἀπεπλάνησε τὸν ἄνδρα ! Εἰς τὴν ἰδέαν ταύτην δὲν ἐπιτρέπεται καμμία συζήτησις. Μάτην ὁ Χριστὸς ἐβροντοφώνησε τὸ «οὐκ ἔνι ἄρσεν καὶ θῆλυ», μάτην ἀπηξίωσε νὰ ἀναφέρῃ κἂν τὴν παράδοσιν αὐτὴν τὴν ἄδικον, μάτην ἐγεννήθη ἀπὸ γυναῖκα, ἂν καὶ Θεός, καὶ μὲ γυναῖκας συνανεστράφετο κατὰ προτίμησιν καὶ εἰς γυναῖκας ἔκαμε τὴν πρώτην του ἐμφάνισιν μετὰ τὴν ἀπὸ τοὺς νεκροὺς ἀνάστασίν του. Ὅλα αὐτὰ εἶνε τίποτε, δὲν ἔχουν καμμίαν ἀξίαν, καὶ καμμίαν δύναμιν ἀπέναντι τοῦ κύρους τῶν αἰώνων, ὀπίσω τῶν ὁποίων ὕψωσε τοὺς ἀπορθήτους προμαχῶνάς της ἡ ἰδέα τῆς ἁμαρτίας τῆς πρώτης γυναικός.

Καὶ εἰς τὴν ἰδέαν αὐτήν, τὴν ἄδικον τὴν ἀνιλεῆ, τὴν δολοφονικήν, ὀφείλεται ἡ προκατάληψις περὶ τῆς φυσικῆς καὶ πνευματικῆς ἀδυναμίας τῆς γυναικός, ὀφείλεται ἡ ταπείνωσις καὶ ἡ ἐξασθένησις τοῦ γυναικείου φύλου εὐθὺς ἀπὸ τὴν πρώτην καὶ ἀρχαιοτάτην περίοδον τοῦ πολιτισμοῦ, τῆς ἱστορικῶς γνωστῆς ζωῆς τῆς ἀνθρωπότητος.

Διότι βεβαίως ὑπῆρξεν ἐποχὴ καὶ ὑπῆρξε περίοδος, κατὰ τὴν ὁποίαν αἱ γυναῖκες δὲν ὑπελείποντο τῶν ἀνδρῶν κατὰ τὴν φυσικὴν δύναμιν, καὶ ὑπῆρξεν ἐποχὴ καὶ περίοδος προϊστορική, κατὰ τὴν ὁποίαν οἱ λαοὶ ἐγυναικοκρατοῦντο.

Ἄλλως τε σήμερον, ὅπου ὅλοι καὶ ὅλαι γνωρίζομεν πῶς ἀποκτᾶται ἡ φυσικὴ ῥώμη καὶ ὅπου ἐπὶ τέλους αἱ γυναῖκες ἐρρίφθησαν εἰς τὰς παλαίστρας καὶ ἐτόνωσαν τοὺς μῦς των καὶ ἰσχυροποίησαν μὲ τὴν ζωὴν τοῦ ὑπαίθρου καὶ τοῦ καθαροῦ ἀέρος καὶ τῆς ἐνεργοῦ δράσεως τὰ νεῦρά των, σήμερον ἡ μυϊκὴ ὑπεροχὴ τοῦ ἀνδρὸς ἀποβαίνει καθ' ἡμέραν προβληματικωτέρα καὶ ἡ ἐπ' αὐτῆς στηριζομένη κυριαρχία του ἀδύνατος.

Ὅσον ἀφορᾷ τὴν πνευματικὴν ὑπεροχήν, νομίζω, ὅτι δὲν χωρεῖ πλέον περὶ αὐτῆς σοβαρὰ συζήτησις, ὕστερον ἀπὸ τὰς νίκας τοῦ γυναικείου φύλου εἰς ὅλους τοὺς κλάδους τῆς ἐπιστήμης καὶ τῆς τέχνης καὶ ὕστερον ἀπὸ τοὺς θριάμβους ἐκείνων, αἱ ὁποῖαι κατῆλθον εἰς τὸν ἀγῶνα τῆς ζωῆς καὶ ἔχυσαν νέαν δύναμιν καὶ νέον αἷμα εἰς τὴν κίνησιν τῆς παγκοσμίου βιομηχανίας, τῆς ὁποίας ἦσαν ἄλλως τε ἀπὸ παλαιοτάτων χρόνων αἱ μοναδικοὶ πρωτεῖς καὶ ὕστερον ὅπου μὲ ὅλα αὐτὰ αἱ γυναῖκες ἔμειναν μητέρες εὐεργετικαὶ καὶ στηρίγματα οἴκων ἀσάλευτα.

Ἀλλ' ἐν τούτοις μένει ἡ ἰδέα τῆς ἁμαρτίας καὶ ἡ ἰδέα τῆς πλάνης καὶ τῆς ἀδυναμίας, ἡ ὁποία, ἂν καὶ κουρελιασμένη ἀπὸ τὰ πράγματα, καὶ ἀποκαλυπτομένη ἀπὸ τὴν ἀλήθειαν καὶ διαψευδομένη ἀπὸ τὴν ἐπιστήμην, ἐξακολουθεῖ μωρά, ἀνόητος, κακεντρεχὴς καὶ φαύλη νὰ κυριαρχῇ καὶ νὰ βασιλεύῃ καὶ ν' ἀριθμῇ θύματα καὶ νὰ σκορπίζῃ ἀπογοητεύσεις καὶ νὰ καταστρέφῃ εὐτυχίας, μόνον καὶ μόνον, διότι εἶναι ἰδέα παλαιὰ καὶ ἰδέα, ἡ ὁποία φέρει ὀπίσω της τὸ κῦρος τῆς γεροντικῆς καὶ παρηκμασμένης ἡλικίας.

Η GEORGES SAND ΩΣ ΑΝΘΡΩΠΟΣ

Μία μεγάλη φιλολογικὴ ἑορτή, ἥτις θὰ ἐπαναλαμβάνεται κατ' ἔτος, ἐωρτάσθη κατ' αὐτὰς πρὸς τιμὴν τῆς Georges Sand εἰς τὴν Châtre, εἰς τὸ μικρὸν Berri ὅπου ἐγεννήθη, ὅπου ἠγάπα τόσον νὰ ζῇ καὶ τὸ ὁποῖον περιέγραψεν εἰς τὰ περισσότερα μυθιστορήματά της.

Εἰς τὸ Berri ἡ Georges Sand ὀνομάζεται πάντοτε «ἡ καλὴ κυρὰ τοῦ Νοάν». Καὶ εἶνε ἐπιτυχέστατος ὁ τίτλος αὐτός, ὃν ὀφείλει εἰς τοὺς ἁπλοϊκοὺς τοῦ τόπου της χωρικούς. Ἡ Georges Sand ἦτο καλὴ κατὰ τὴν εὐρεῖαν σημασίαν τῆς λέξεως, καὶ ἠσθάνετο ὄχι συμπάθειαν, ἀλλὰ πόνον ἀληθινὸν διὰ τὴν πάσχουσαν ἀνθρωπότητα.

Φαίνεται ὅτι κατὰ τὸ διάστημα τῆς ἐργασίας της τῶν σαράντα πέντε ἕως πενῆντα περίπου ἐτῶν ἡ Georges Sand εἰσέπραξεν ἀπὸ τὴν φιλολογικήν της ἐργασίαν ἓν περίπου ἑκατομμύριον, μεθ' ὅλην τὴν χαριτωμένην της ἀδιαφορίαν διὰ τὰ οἰκονομικὰ ζητήματα.

Καὶ ἐν τούτοις ἑξῆντα πέντε ἐτῶν—ἑπτὰ πρὸ τοῦ θανάτου της ἔτη, 1876 — ἔγραφεν ἀφελέστατα εἰς ἕνα φίλον της: «Ἔδωκα ὅ,τι καὶ ἂν εἶχα, ἐκτὸς εἴκοσι χιλ. φράγκων, τὰ ὁποῖα ἑτοποθέτησα εἰς Τράπεζαν, διὰ νὰ μὴ στοιχίζω πολλὰ ἰατρικὰ εἰς τὰ παιδιά μου, ἐὰν ἀσθενήσω καὶ παύσω νὰ ἐργάζωμαι. Καὶ πάλιν δὲν εἶμαι βεβαία, ὅτι θὰ ἠμπορέσω νὰ φυλάξω τὸ κεφάλαιον αὐτό, διότι βέβαια θὰ παρουσιασθοῦν ἄνθρωποι δυστυχεῖς ἔχοντες ἀνάγκην χρημάτων. Ἀλλ' ἂν εἶμαι καλὰ διὰ νὰ τὸ ἀναπληρώσω θὰ τὸ ἀποσύρω καὶ πάλιν . . .»

Ὁ Balzac ἔγραφε περὶ αὐτῆς: « . . . εἶναι μεγάλη, γενναία, ἀφωσιωμένη». Ἄλλως τε ὅλον τὸ ἔργον της πηγάζει ὡς θαυμάσιος ποταμὸς ἀπὸ τὴν πολὺ εὐαίσθητον ψυχήν της. Μυρία ἐνδείξεις ἀποδεικνύουν, ὅτι ἦτο πρόθυμος καὶ ἀνεξάντλητος εἰς τὸ νὰ παρέχῃ συνδρομὰς καὶ ἐκδουλεύσεις, εἴτε μεγάλας, εἴτε μικράς. Ναπολέων ὁ ΙΙΙ τὴν ἐτίμα τόσον, ὥστε δὲν τῆς ἠρνεῖτο ποτὲ καμμίαν χάριν. Δὲν ἐδίσταζε δέ, ἐνῷ τὰ αἰσθήματά της ἦσαν ἀντιβασιλικά, νὰ ἀπευθύνεται πρὸς αὐτὸν καὶ νὰ ζητῇ χάριτας ὑπὲρ τῶν πολιτικῶν θυμάτων τῆς ἐποχῆς.

Δὲν εἶχε κανὲν ἐλάττωμα ἀπὸ τὰ συνήθη εἰς τὰς μεγαλοφυΐας. Ἦτο καταπληκτικῶς ὑπομονητικὴ καὶ γλυκειά. Δὲν ἐθύμωνε ποτέ. Εἰς τὰς πλέον δυστυχεῖς στιγμὰς τῆς ζωῆς της ἐφαίνετο εὐχαριστημένη ἀπὸ τὴν τύχην της.

Ἡ ἐπιμονή της εἰς τὴν ἐργασίαν καὶ τὸ πάθος, μεθ' οὗ εἰργάζετο ἦσαν ἀξιοθαύμαστα. Κατὰ τὴν τόσον φημισθεῖσαν ἐποχὴν τῆς διαμονῆς της μετὰ τοῦ Alfred Musset εἰς Βενετίαν, ὁπότε μόλις ἦτο τριάντα ἐτῶν, ὡς καὶ εἰς τὸ Nohant ὅπου ἦτο μάμμη, εἰργάζετο τακτικὰ ἀπὸ ἓξ-δέκα ὥρας τὸ ἡμερονύκτιον. Καὶ ἔπρεπε νὰ κερδίζῃ διὰ νὰ ζῇ αὐτὴ καὶ νὰ ζοῦν καὶ τόσοι πτωχοὶ ἀπὸ τὴν ἐργασίαν της. Ἄλλως τε δὲν ὑπέφερε νὰ ἔχῃ χρέη. Εἰς ἕνα γράμμα της πρὸς τὸν διευθυντὴν τῆς Revue des Deux Mondes, εἰς τὸν ὁποῖον ἔστελλεν ἐργασίαν πρὸς δημοσίευσιν, ἔγραφε: Ξεύρετε ὅτι τὰ χρέη μὲ καίουν ὡς πληγαί· καὶ ἔκτοτε ἔγινε γνωστὸν ὅτι μὲ τὰ ἰδικά της χρέη ἐπλήρωνε καὶ ἄλλων....

Ἡ θαυμασία αὐτὴ γυνή, ἡ ὁποία ἦτο προικισμένη μὲ καταπληκτικὴν εὐκολίαν δημιουργικῆς δυνάμεως καὶ ἔγραφε, ὡς νὰ τῆς ὑπαγορεύοντο τὰ γραφόμενα, εἶχεν ἐν τούτοις καὶ στιγμὰς ὑπερτάτης κοπώσεως.

Ἔλεγε, μειδιῶσα, ὅτι ἤλπιζεν ὅτι μετὰ θάνατον θὰ ἐπήγαινεν εἰς πλανήτην, εἰς τὸν ὁποῖον δὲν θὰ εἴζευραν νὰ γράφουν, οὔτε νὰ διαβάζουν. Ἄλλως τε δὲν εἰσῆλθεν εἰς τὸ στάδιον τῶν γραμμάτων ἀπὸ μεγάλην ἀγάπην πρὸς τὸ γράφειν, ἀλλὰ διὰ νὰ κερδίσῃ τὸ ψωμί της, ὡς ἔλεγεν.

Ὅταν εἴκοσι πέντε ἐτῶν, ἀφῆκε τὸ Nohant, ἀπομακρυνθεῖσα συζύγου, ὁ ὁποῖος τὴν ἔκαμνε δυστυχῆ, ἐδίστασε περὶ τοῦ ἂν ἔπρεπε νὰ ἐπιδοθῇ εἰς τὴν ζωγραφικήν, εἰς τὴν ὁποίαν εἶχε πολὺ τάλαντον ἢ εἰς τὴν εὐκολίαν, ἣν εἶχεν ἀνακαλύψει ὅτι θὰ εἶχε, ἐὰν ἔγραφε. Μητέρα ἐξαίρετος ἐδοκίμασε τὰς δυνάμεις της εἰς μυθιστόρημα à la Walter Scott, τὸ ὁποῖον ἔγραφε πλησίον εἰς τὸν λίκνον τῶν δύο μικρῶν της. Ἀλλὰ εἰς τὸ Παρίσι, ὅπου ἐπώλει εὔκολα τὶς ζωγραφιές της, εὗρε δυσκολίας πολλὰς διὰ νὰ ἀναδειχθῇ εἰς τὴν φιλολογίαν.

Ἄλλως τε εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς τῆς φιλολογικῆς της ζωῆς ἔκαμε κακίστην ἐντύπωσιν τὸ ἀνδρικὸν ἔνδυμά της, τὸ ὁποῖον εἶχε πάρει τὴν συνήθειαν νὰ περιβάλλεται ἀπὸ κόρη, τῇ ἀνοχῇ τῆς ἀριστοκρατικῆς μάμμης της κ. Dupin de Francueil, τὸ γένος Aurore de Saxe, ἐγγονῆς τοῦ βασιλέως τῆς Πολωνίας, Αὐγούστου τοῦ ΙΙ. τότε νεᾶνις ζωηρὰ καὶ ἔξυπνη ἐνδύετο ἀνδρικὰ πολὺ συχνὰ καὶ ἰδίως ὅταν ἐξήρχετο ἔφιππος εἰς κυνήγι μὲ τὸν γέροντα φιλόσοφον καθηγητήν της, ὅστις καὶ πολὺ τὴν ἐνεθάρρυνεν εἰς τὰς μετενδύσεις αὐτάς.

Ἀλλ' ἡ Georges Sand μεθ' ὅλην τὴν προτίμησίν της διὰ τὸ ἀνδρικὸν ἔνδυμα, τὸ ὁποῖον εὗρισκε πολὺ ἀναπαυτικόν, ἦτο καὶ μοναδικὴ οἰκοκυρὰ καὶ πολὺ συχνὰ ἐπαρουσίαζεν εἰς τοὺς προσκεκλημένους της ὡραῖα φαγητὰ καὶ γλυκύσματα, τὰ ὁποῖα κατεσκεύαζε μόνη της. Εἰς τὴν Βενετίαν ἀκόμη μεταξὺ τῶν φιλολογικῶν ἀσχολιῶν της, εὗρισκε καιρὸν νὰ διευκολύνῃ οἰκονομικῶς τὴν θέσιν, της παρασκευάζουσα ἰδιοχείρως τὸ φαγητόν της. Ἡ σάλτσες της μάλιστα ἐφημίζοντο.

Μόνη της ἔκοπτε καὶ ἔρραπτε τὰ μωρουδιακά τῶν παιδιῶν της καὶ ἀργότερα τῶν ἐγγονῶν της φορέματα. Καὶ πολλάκις τὸ ράψιμον τὴν ἐξεκούραζεν ἀπὸ τὸ γράψιμον. Εἰς Nohant κατεγίνετο εἰς μελέτην τῶν φυσικῶν ἐπιστημῶν μὲ τὸν υἱόν της Maurice. Ἠσχολεῖτο ἐπίσης μετὰ ἰδιαιτέρου πάθους εἰς τὴν κηπουρικήν, χωρὶς διὰ τοῦτο νὰ παραμελῇ τὸ πιάνό της, ἀρίστη καὶ ἐκλεκτικὴ μουσικός.

Ἁπλῆ, μετριόφρων, ὁμιλοῦσα ὀλίγα, ποτὲ καὶ χωρὶς ἀνάγκην διὰ τὸ ἔργον της, τὸ ὁποῖον εἰλικρινῶς ἐλησμόνει, πολὺ συχνά, δὲν δυσηρεστεῖτο νὰ τὸ ἀκούῃ ἐπικρινόμενον καὶ ἐπικρίνουσα αὐτὸ μόνη ὄχι σπανίως.

Συμβιβαστική, ἥσυχος, δειλή, ἀφῃρημένη ἀπελπιστικῶς, ἐφαίνετο ἐνίοτε κουτή. Καὶ τὸ ἐγνώριζε. Διηγοῦνται μάλιστα ὅτι μίαν φορὰν εἶχε καλέσει εἰς Nohant τὸν Theophile Gautier, ὁ ὁποῖος δὲν τὴν εἶχεν ἴδει ποτὲ καὶ ὁ ὁποῖος δυσηρεστήθη διὰ τὸ ἀφῃρημένον ὕφος, μὲ τὸ ὁποῖον τὸν ἐδέχθη. Τόσον μάλιστα, ὥστε ἤθελε νὰ φύγῃ ἀμέσως· κἄποιος οἰκεῖος ἦλθε νὰ τὴν εἰδοποιήσῃ. «Καὶ δὲν τοῦ εἴπετε λοιπὸν ὅτι εἶμαι κουτή», ἀπήντησε, θυμωμένη, πρὸς τὸν κοινὸν φίλον.

Ἀλλ' ὅμως τὰ ὡραῖα καὶ μεγάλα της μαῦρα μάτια ἐζωογονοῦντο καὶ ἐσκόρπιζαν φλόγας, ὅταν ἡ ὁμιλία ἐφέρετο εἰς ζητήματα, τὰ ὁποῖα τὴν ἐνδιέφεραν, ἢ ἐλάμβανεν ἡ μορφή της ἔκφρασιν πνευματώδη, ὅταν ἐρυθρίαζε μετὰ φίλων καὶ οἰκείων. Ἐνίοτε, ὅταν ἐξεκουράζετο ἀπὸ τοὺς μεγάλους της κόπους, κατελαμβάνετο ἀπὸ εὐθυμίαν ἀκράτητον καὶ πολὺ διαχυτικήν. Νέα ἐτρελλαίνετο διὰ τὸν χορόν, καὶ ἠγάπα νὰ χορεύῃ μὲ βιολὶ καὶ καραμούζαν τοὺς χωρικοὺς χορούς, τοὺς ὁποίους ἀρέσκετο νὰ βλέπῃ νὰ χορεύουν οἱ ἄλλοι καὶ εἰς τὸ γῆρας της.

Εἰς Nohant ἡ μεγαλειτέρα της διασκέδασις ἦτο τὸ θέατρον τῶν νευροσπάστων, διὰ τὸ ὁποῖον εἰργάζετο μετὰ φανατισμοῦ, κατασκευάζουσα ἰδιοχείρως τοὺς ξυλένιους ἀνθρωπάκους, ζωγραφίζουσα τὰ πρόσωπα καὶ ῥάπτουσα τὰ κοστούμια των.

Ἡ μεγάλη εὐτυχία της συνίστατο εἰς τὸ νὰ ἀρέσῃ εἰς τὰ παιδιά, καὶ αὐτὸ τῆς ἐνέπνευσεν εἰς τὸ γῆρας της τόσα θελκτικὰ διηγήματα διὰ τὴν μικρὰν ἡλικίαν. Ἡ ἀλληλογραφία της ἄλλως τε ἀποδεικνύει τὴν ὑπερβολικὴν στοργήν της πρὸς τὰ παιδιά της πρῶτον καὶ ἔπειτα πρὸς τὰ ἐγγόνια της.

Ἠγάπησε τὸ Berri, εἰς τὸ ὁποῖον ἐγεννήθη τὸ 1804 καὶ εἰς τὸ ὁποῖον ἐπανήρχετο συχνὰ μέχρις οὗ ὁριστικῶς πλέον ἀποκατεστάθη εἰς τὸν παλαιὸν οἰκογενειακόν της οἶκον τὸν ὁποῖον ἠγάπησε μητρικά. Καὶ ἠρέσκετο νὰ εὑρίσκῃ ὁμοιότητας μεταξὺ τοῦ ἑαυτοῦ της καὶ τοῦ συμπαθοῦς σκοτεινοῦ δάσους τοῦ Nohant. Προσκαλοῦσα ποτὲ φίλον της ἔγραφε περὶ τοῦ Nohant «Πρέπει νὰ ἤξεύρετε ὅτι ὁ τόπος μου μοῦ ὁμοιάζει καὶ εἶνε ἐντελῶς ἀσήμαντος κατὰ τὸ φαινόμενον. Ἀλλ' ὅταν τὸν γνωρίσῃ κανεὶς τοῦ ἀνακαλύπτει πολλὰς ἀρετάς.

Τὸ Berri, τὸ ὁποῖον τὴν ἐώρτασε καὶ θὰ τὴν ἑορτάζῃ κατ' ἔτος τῆς ὀφείλει τὴν δόξαν, ὅτι ἐγεννήθη εἰς αὐτό, ὅτι ἔζησεν ὅλην της σχεδὸν τὴν ζωὴν καὶ ὅτι τὸ ἀπηθανάτισεν εἰς τὰ διάφορα μυθιστορήματά της. Ἴσως ὅμως καὶ αὐτὴ νὰ ὀφείλῃ εἰς τὴν καλὴν καὶ γενναίαν φύσιν του μέρος τῆς ἀθανασίας της. Διότι εἰς τὴν ἀγάπην της πρὸς τὴν φύσιν αὐτήν, ἡ ὁποία κυριαρχεῖ εἰς ὅλα της τὰ ἔργα μὲ τόσον πλοῦτον ἐμπνεύσεως καὶ δύναμιν ζωῆς, ὀφείλει τὴν μεγάλην της φιλολογικὴν δύναμιν ἡ θαυμασία ζωγράφος συγγραφεύς, τῆς ὁποίας αἱ εἰκόνες ἀντανακλοῦν εἰς γραμμὰς ζωντανὰς τὴν ψυχὴν τῶν τοπίων μέσα εἰς τὰ ὁποῖα ἔζησεν.

Μαρία δ' Οὐρλάκ.

Η ΜΑΓΙΣΣΑ

(Συνέχεια)

Ὁ Κώστας ἔκλεισεν ὀπίσω ἀπὸ τὴν Ἀμερικανίδα τὴν θύραν καὶ ἔστρεψε δύο φορὰς τὸ κλειδί. Ὕστερον ἀπὸ τόσα ἔτη ποῦ εὑρίσκει ὁ ἕνας τὸν ἄλλον μας, νομίζω, ὅτι ἔχομεν τὸ δικαίωμα νὰ μείνωμεν μαζῆ, χωρὶς τρίτους, εἶπε καὶ ἐκάθισε πάλιν εἰς τὸ πλάϊ τοῦ υἱοῦ του. Λοιπόν, λέγε, λέγε μου ἀκόμη, πῶς ἐζήσατε, τί ἐκάμνετε τὰ μακρὰ αὐτὰ ἔτη τοῦ χωρισμοῦ μου ἀπὸ τὴν μητέρα σου; Εἰπέ μου πῶς εἶναι τώρα, εἶναι πάντοτε εὔμορφη μὲ τὰ ὡραῖά της μάτια καὶ τὰ ὡραῖά της μαλλιά;

Ἡ μητέρα μου, κύριε, εἶπεν ὁ νέος καὶ ἀμέσως ἐκοκκίνισε... Δὲν τοῦ ἤρχετο εἰς τὸ στόμα ἡ λέξις, πατέρα, καὶ διότι ἦτο ἀσυνείθιστος καὶ διότι ὁ πατέρας του τοῦ ἐφαίνετο μᾶλλον καμωμένος διὰ νὰ εἶναι φίλος του, τόσον νέος ἦτο καὶ τόσον θελκτικός.

Ὁ Κώστας ἐμειδίασε. Λέγε με τοὐλάχιστον Κώστα, ὡς ποῦ νὰ συνειθίσῃς τὴν ἰδέαν ὅτι ἔχεις πατέρα, καϋμένο παιδί! Καὶ μελαγχολικὸς ἀκούμβησεν εἰς τὸ τραπέζι καὶ ἔκλινε τὴν κεφαλήν του ἐπάνω εἰς τὸ χέρι του, ὥστε νὰ ἀντικρύζῃ καλὰ ὅλον τὸ πρόσωπον τοῦ νέου, τὸν ὁποῖον ἐξηκολούθει νὰ περιεργάζεται μὲ προσοχήν. Καὶ ἔπειτα ἀπὸ ὀλίγων στιγμῶν σιωπήν: ἀλλὰ τῆς ὁμοιάζεις καὶ τῆς μητέρας σου πολύ, μεθ' ὅλην τὴν μεταξύ μας ὁμοιότητα.

Ὦ! ναί! πολύ· νὰ τὸ βλέμμα της καὶ τὸ μέτωπον καὶ ἡ γραμμὴ τοῦ στόματος καὶ τὰ χέρια, τὰ σιντεφένια, ἀλλὰ καὶ σιδερένια χέρια της, καὶ ἡ θέλησις καὶ τὸ ἀκτινοβόλημα τῶν ματιῶν, καὶ ἡ εὐγένεια τῶν κινήσεων, ὅλα αὐτὰ εἶναι δικά της. Εἶσαι περισσότερον ἐκείνη παρὰ ἐγώ· ὅσον σὲ βλέπω, τόσον ζωηρότερα τὴν βλέπω νὰ ζωντανεύῃ ἐμπρός μου....

Καὶ μαζῆ μὲ τὴν ἀνάμνησιν τῆς μορφῆς, ἠσθάνετο τὴν στιγμὴν ἐκείνην μέσα εἰς τὰ βάθη τῆς καρδιᾶς του νὰ ξεθάπτεται ὁ παλαιὸς ἔρως του πρὸς τὴν Μαρίαν, ὁ ἄγνὸς καὶ εὐγενὴς ἔρως, τοῦ ὁποίου τὴν ἀνάμνησιν εἶχε σκιάσει ἡ λήθη ἔπειτα ἀπὸ τόσων χρόνων χωρισμόν. Ναί, τὴν εἶχα ξεχάσει πῶς ἦτο, τόσον ὀλίγον ἐζήσαμεν μαζῆ... Καὶ τώρα τὴν βλέπω πάλιν ὡς τότε καὶ αἰσθάνομαι πόσην εὐτυχίαν ἔχασα καὶ πόσην ζωὴν ἐσπατάλησα ἄδικα καὶ ἄσκοπα.... Γιατί, γιατὶ ἔφυγε, χωρὶς νὰ θελήσῃ, οὔτε νὰ μὲ ἰδῇ, οὔτε νὰ μὲ ἀκούσῃ; Γιατί; Εἰξεύρεις; σοῦ τὰ εἶπεν ὅλα.... Εἰπέ μου! ...

Δὲν μοῦ εἶπε παρὰ μόνον τὴν ἱστορίαν τῆς εὐτυχίας της... Δὲν σᾶς ἐμέμφετο διὰ τίποτε. Ἔπρεπε νὰ εἶμαι ὅπως ὅλαι αἱ γυναῖκες ἐκεῖ κάτω, ἔλεγε, ὅπως τὰς ἔκαμαν αἱ προλήψεις καὶ ἡ ζωή, διὰ νὰ ἠμπορέσω νὰ ζήσω, ὅπως ὅλος ὁ κόσμος....

Ὥστε δὲν παρεπονεῖτο ἐναντίον μου, δὲν μὲ κατηρᾶτο;...

Σᾶς ἐλάτρευε μόνον, καὶ σᾶς λατρεύει ἀκόμη. Ἡ ἀγάπη της εἶναι ἡ θρησκεία της. Καὶ μοῦ φαίνεται ὅτι, ὅταν ἐμεγάλωσα καὶ ἐσχηματίσθην τέλειος ἄνδρας καὶ ἡ μεταξύ μας ὁμοιότης ἔγινε πλέον καταφανής, ὁσάκις μὲ ἐφίλει καὶ μὲ ἐχάϊδευε, τὰ φιλιὰ καὶ τὰ χάδια της ἦσαν ἰδικά σας. Πάντοτε μετὰ μίαν τρυφερὰν ἔκρηξιν μητρικῆς στοργῆς, ἔπερνε τὸ κεφάλι μου μὲ τὰ δύο της χέρια καὶ μὲ ἔβλεπε μέσα εἰς τὰ μάτια καλά, καλὰ καὶ ἔπειτα ἐστέναζε καὶ τὰ δάκρυά της ἔτρεχαν θερμά. Τόσον μεγάλος ἦτο ὁ πόνος της, ὥστε ἄθελα τὸν ἠσθανόμην καὶ ἐγώ, ἀλλὰ καὶ τόσας προσπαθείας κατέβαλλε διὰ νὰ τὸν κρύπτῃ ἀπὸ ἐμέ, ὥστε δὲν ἐτολμοῦσα νὰ τὴν ἐρωτήσω, διατί ἔκλαιεν. Μίαν μόνον φοράν, ὅπου εἶχεν ἀσθενήσει, ἀνεκάλυψα τόσην ἀγωνίαν εἰς τὸ βλέμμα της, ὅταν ὁ ἰατρὸς ἐφάνη ἀνήσυχος διὰ τὴν κατάστασίν της καὶ ἔπειτα εἰς τὸ παραλήρημα τοῦ πυρετοῦ της τὴν ἤκουσα μὲ τόσον σπαραγμὸν ψυχῆς νὰ φωνάζῃ «ὥστε θὰ πεθάνω, χωρὶς νὰ τὸν ξαναϊδῶ», ὥστε ὅταν συνῆλθε τῆς εἶπα: μητέρα μου, ὅταν γίνῃς καλά, θὰ πᾶμεν εἰς τὸν πατέρα μου.

Ὁ Κώστας εἶχε γίνει ὠχρός, ὡς κήρινον ἄγαλμα πόνου. Τὰ λόγια τοῦ νέου, ἐνῷ τὸν εὐχαριστοῦσαν, τὸν ἔκαμναν συγχρόνως νὰ ὑποφέρῃ πολύ.

Καὶ ἰδού ὅτι ἦλθετε . . . .εἶπεν.

Ὄχι, ἐπέρασε πολὺς καιρὸς ἀπὸ τότε. Ἡ μητέρα μου εὐθὺς ὡς ἔγεινε καλὰ ἤρχισε νὰ ζωγραφίζῃ μίαν εἰκόνα, τὴν ὁποίαν ἐπρόκειτο νὰ στείλῃ εἰς τὴν ἔκθεσιν τῆς Βοστώνης.

Νομίζω ὅτι εἶναι τὸ ὡραιότερόν της ἔργον καὶ εἶναι συγχρόνως ἡ ἀπελπιστικὴ λύσις τῆς ἱστορίας τῆς εὐτυχίας της.

Πῶς εἶναι ἡ εἰκὼν αὐτή; Ναί ξέρω. Ὡμίλει πάντοτε μὲ τὸ πινέλο της. Καὶ ἔβγαλεν ἀπὸ ἕνα μικρὸν χαρτοφυλάκιον ἕνα χαρτὶ τετράγωνον, κιτρινισμένον καὶ χωρισμένον σχεδὸν εἰς κάθε τσάκισιν. Τὸ ἐξεδίπλωτε.

Μέσα εἰς βάθος γαλανοῦ οὐρανοῦ ἐξετυλίσσετο ἀμυδρῶς ἕνα συννεφάκι. Καὶ ἀπὸ κάτω μὲ τὸ δυνατὸν καὶ ἀποφασιστικὸν γράψιμον τῆς μητέρας του ὁ νέος εἶδε γραμμένον:

Τὸ πρῶτον σύννεφον!

Εἶναι ἡ ἱστορία τοῦ πρώτου μας θυμοῦ, εἶπεν ὁ Κώστας καὶ μὲ πολλὴν εὐλάβειαν τὸ ἐδίπλωσε πάλιν καὶ τὸ ἔβαλεν εἰς τὴν θέσιν του. Εἶχε νὰ τὸ ἀνοίξῃ πολλὰ πολλὰ χρόνια Καὶ πολλὲς φορὲς ὅταν τὸ παλαιόν του πορτοφόλι, διεδέχετο νέον, δῶρον στερεώτυπον τῆς κ. Παλδίδου, καὶ μετέφερεν ἀπὸ τὸ ἕν εἰς τὸ ἄλλο τὰ διάφορα χαρτιά του, ἄφινεν αὐτὸ τελευταῖον, καὶ μὲ βίαν πολὺ γρήγορα τὸ ἔβαζε εἰς μίαν μικρὰν τσεπίτσα, χωρὶς οὔτε νὰ τὸ ἀνοίξῃ, οὔτε νὰ τὸ κρατήσῃ πολλὴν ὥραν εἰς τὸ χέρι του. Ἦτο ἓν εἶδος φυλακτοῦ δι' αὐτόν, τὸ ὁποῖον ὅμως ἀπέφευγε νὰ ἐγγίζῃ, ὡς ἀποφεύγωμεν νὰ ἐπανερχώμεθα εἰς πράγματα περασμένα, τὰ ὁποῖα μᾶς προξενοῦν λύπην καὶ ἐντροπήν.

Ὅλη μου ἡ παιδικὴ ἀνατροφὴ ἔγινε μὲ εἰκόνας, ἀπήντησεν ὁ νέος. Καὶ ἠμπορῶ νὰ εἰπῶ ὅτι τὸ πρῶτον σχολεῖον τὸ ἰδικόν μου ἦτο μία ὡραία καὶ πλουσία παιδικὴ πινακοθήκη, ἢ καλλίτερα ἕνα μουσεῖον τέχνης, τὴν ὁποίαν εἶχεν ἐμπνεύσει ἡ μεγάλη τῆς μητέρας μου ψυχή.

Τόσον δὲ ἠγάπησεν ἡ μητέρα μου τὴν πινακοθήκην της αὐτήν, ὥστε ἂν καὶ τῆς προσέφεραν ἕνας ἑκατομμυριοῦχος Ἀμερικανὸς δέκα χιλ. δολλάρια διὰ νὰ τοῦ τὴν πωλήσῃ, ἠρνήθη ἀποφασιστικῶς.

Ἀλλὰ ἡ εἰκών της ἐκείνη; ἠρώτησεν ὁ Κώστας ἀνυπόμονος.

Εἶναι ἡ Καταστροφή. Ἔτσι τὴν ὠνόμασε. Τὸ τοπίον τὸ πολὺ γνωστόν μου τοῦ Τζαμλιτζᾶ, καὶ εἰς τὸ μέσον τοῦ ὡραίου κήπου τοῦ στολισμένου ἀπὸ χρυσάνθεμα εἰς τὴν θέσιν τοῦ σπιτιοῦ μία μεγάλη πυρκαϊά, μὲ φλόγες, ποῦ φαίνονταν νὰ ἀνεβαίνουν εἰς τὸν οὐρανόν. Μέσα εἰς τὶς φλόγες ξεχωρίζει ὁ σκελετὸς τῶν μαύρων καὶ καπνισμένων τοίχων μὲ τὰ μεγάλα ὡς τάφους ἀνοίγματα τῶν παραθύρων. Κάτω μία ὡραία γυναῖκα, ἡ ὁποία, θὰ ἔλεγα, ὅτι ἐνσαρκώνει τὴν ἡδονήν, στέκει καὶ μὲ σατανικὴν ἔκφρασιν, θαυμάζει τὸ θέαμα, μὲ ἕνα ξύλο ἀναμμένο εἰς τὸ χέρι καὶ μὲ τὸ πρόσωπον φωτισμένον ἀπὸ τὶς φλόγες. Φαίνεται ὅτι αὐτὴ ἔβαλε τὴν φωτιὰν καὶ ὅτι εἶναι εὐτυχὴς διὰ τὸ κατόρθωμά της... Νομίζω, ὅτι ἡ εἰκὼν αὐτὴ τῆς μητέρας μου, τὴν ὁποίαν εἰργάσθη κλεισμένη ἡμέρας ὅλας εἰς τὸ ἀτελιέ της μὲ ἕνα πάθος καὶ μὲ μίαν ψυχολογικὴν κατάστασιν, ἡ ὁποία τὴν ἐκούρασε καὶ τὴν ἐξήντλησε πολύ, ἦτο ἡ ἀπάντησίς της εἰς τὴν πρότασίν μου, νὰ ἔλθωμεν νὰ σᾶς εὕρωμεν. Τότε μόνον ἐνόησα ὅτι αἰτία τοῦ χωρισμοῦ σας δὲν ἦσαν μόνον αἱ προλήψεις τῆς Ἀνατολῆς, διὰ τὰς ὁποίας μοῦ εἶχεν ἄλλοτε ὁμιλήσει, ἀλλὰ....καὶ...

Μία γυναῖκα, ἀπήντησεν ὁ Κώστας, ὡς νὰ ὡμίλει μόνος του μὲ τὸν ἑαυτόν του· μία γυναῖκα, ἡ ὁποία ἴσως ἀποθνήσκει τὴν στιγμὴν αὐτὴν καὶ ἀποθνήσκει ἐξ αἰτίας μου. Μία γυναῖκα, ἡ ὁποία μὲ ἠγάπησε πολὺ καὶ ἡ ὁποία πληρώνει μὲ τὴν ζωήν της τὴν ἀγάπην της. Μία γυναῖκα, ἡ ὁποία μὲ εἶχεν ἀγαπήσει πολὺ πρὶν νὰ γνωρίσω τὴν Μαρίαν, καὶ ἡ ὁποία ὑπῆρξεν ὁ πρῶτος τρελλὸς ἔρως τῆς ζωῆς μου. Μία γυναῖκα, ἡ ὁποία ἦτο πλασμένη δι' ἐμέ, διὰ τὸν χαρακτῆρά μου, διὰ τὰς ἰδέας μου, διὰ τὰς ἀρχάς μου, διὰ τὰς συνηθείας μου, διὰ τὰ πάθη μου, διὰ τὸν ἐγωϊσμόν μου, διὰ τὴν ματαιότητά μου, διὰ τὴν ωραίαν μου. Μία γυναῖκα, ἡ ὁποία εἶχε γίνει σκλάβα μου καὶ τὴν ὁποίαν ἐποδοπατοῦσα καὶ ἐπλήγωνα κάθε ὥραν καὶ κάθε στιγμήν. Μία γυναῖκα, τὴν ὁποίαν δὲν ἐθεώρησα ποτὲ ἀξίαν νὰ λάβῃ κοντά μου τὴν θέσιν τῆς μητέρας σου καὶ εἰς τὴν ὁποίαν θὰ ἐκοκκίνιζα νὰ δώσω τὸ ὄνομά μου καὶ μαζῆ μὲ τὴν ὁποίαν ὅμως ἔζησα τὴν ζωήν μου ὁλόκληρον. Μία γυναῖκα πιστὴ ὡς σκύλλος καὶ ταπεινὴ καὶ ὑπομονητικὴ καὶ χαϊδευτικὴ καὶ ἀφωσιωμένη ὡς τὸ ζῷον αὐτό. Μία γυναῖκα ὡραία, ναί, ὡς τὴν ἐζωγράφισεν ἡ μητέρα σου, καὶ ἡδονικὴ ὡς νὰ ἐνσάρκωνε τὴν ἡδονήν, καὶ γόησσα, ὡς νὰ ἐμάγευεν ὅσους τὴν ἐγνώριζαν. Μία γυναῖκα ἐπικίνδυνος, ὡς Ἀνατολίτισσα, μὲ ὅλα τὰ ἐλαττώματα τῶν δούλων, ἀλλὰ καὶ μὲ ὅλην τὴν δύναμιν τῶν κυριάρχων, οἱ ὁποῖοι μᾶς κρατοῦν ἀπὸ τὰ πάθη καὶ τὰς ἀδυναμίας μας. Μία γυναῖκα, τὴν ὁποίαν ἐβασάνισα καὶ ἐπλήγωσα καὶ ἐκακομεταχειρίσθηκα καὶ χθὲς ἀκόμη...

Ὁ νέος, ἐφ' ὅσον ὁ πατέρας του ἐξηκολούθει νὰ περιγράφῃ τὴν εἰκόνα τῆς γυναικὸς ἐκείνης, ὠχρία ὁλονὲν περισσότερον. Ὅ,τι ἤκουε τὴν στιγμὴν αὐτὴν ἦτο ἀνώτερον τῆς ἀντιλήψεώς του. Δὲν ἠμποροῦσε νὰ ἀντιληφθῇ πῶς ὁ πατέρας του, διὰ τὸν ὁποῖον ἠσθάνετο μίαν ἀκαταμάχητον ἔλξιν καὶ ἀγάπην ἠμποροῦσε νὰ εἶναι τόσον σκληρός, τόσον κακός, τόσον τερατωδῶς ἐγωϊστής, ὥστε νὰ βασανίζῃ τόσον τὴν γυναῖκα, τὴν ὁποίαν ἠγάπα. Τόσον ἡ εἰλικρινὴς ἐκείνη καὶ αὐθόρμητος ἐξομολόγησις τὸν εἶχε συναρπάσει, ὥστε εἶχε λησμονήσει, ὅτι ὁ ἔρως αὐτὸς εἶχε καταστρέψει τὴν εὐτυχίαν τῆς μητρός του καὶ μόνον λύπην καὶ οἶκτον ἠσθάνετο διὰ τὴν γυναῖκα αὐτήν.

Συνηθισμένος αὐτὸς νὰ βλέπῃ τὴν γυναῖκα ἀπὸ μικρὸν παιδὶ ἐπὶ τοῦ ὑψηλοῦ στυλοβάτου τῆς ἀγάπης καὶ τῆς τιμῆς καὶ τοῦ σεβασμοῦ, συνειθισμένος νὰ θεωρῇ αὐτὴν ὂν ἀνώτερον καὶ ὑπέροχον, δὲν ἠμποροῦσε νὰ ἐννοήσῃ πῶς ὁ πατέρας του, ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ὁ τόσον ἄβρὸς καὶ εὐγενής, ὡς ἐφαίνετο, ἦτο ἔνοχος δικαιωγῆς τόσον ταπεινωτικῆς καὶ εὐτελοῦς ἀπέναντι μιᾶς γυναικός, τὴν ὁποίαν ἐλεγεν ὅτι εἶχεν ἀγαπήσει.

ΑΙ ΕΛΛΗΝΙΔΕΣ ΕΙΣ ΤΟ ΘΕΑΤΡΟΝ

Διδασκάλισσα, ράπτρια καὶ ὑπηρέτρια, ἰδοὺ τὰ στάδια τὰ σχετικῶς προσοδοφόρα διὰ τὴν Ἑλληνίδα, ἡ ὁποία ἐζήτησε νὰ ζήσῃ ἕως τώρα ἀπὸ τὴν ἐργασίαν της. Κατὰ παράδοξον δὲ ἀντίφασιν, τὸ εὐγενέστερον ἀπὸ τὰ ἐπαγγέλματα αὐτά, ἀφοῦ ἐπὶ μακρὰν σειρὰν ἐτῶν ἀπασχολεῖ τὴν κόρην, καὶ ὑποβάλει αὐτὴν εἰς δαπάνας μορφώσεως καὶ ἀναπτύξεως, κατέστη καὶ τὸ ὀλιγώτερον προσοδοφόρον. Ὁ ἀριθμὸς τῶν διδασκαλισσῶν εἶναι ἀνώτερος πολὺ σήμερον ἀπὸ τὰς διδασκαλικὰς θέσεις καὶ πολὺ συχνὰ συμβαίνει ἡ ράπτρια νὰ εὐπορῇ καὶ νὰ πλουτῇ μὲ τὴν βελόνην της καὶ ἡ διδάσκαλος νὰ πεινᾷ μεθ' ὅλον τὸ πρωτοβάθμιον δίπλωμά της καὶ μὲ τὰς πολλὰς καὶ ποικίλας γνώσεις της.

Ὁ ἀριθμὸς τῶν διδασκαλισσῶν αὐξάνει ἐν τούτοις καθ' ἡμέραν περισσότερον, διότι καὶ αἱ πτωχότεραι τάξεις φιλοδοξοῦν διὰ τὸ ἔξυπνον κορίτσι των τὸ δίπλωμα, ὡς τὸ θεωροῦν ἀναγκαῖον καὶ πολύτιμον ἐφόδιον τῆς ζωῆς καὶ αἱ τάξεις αἱ ὀλιγώτερον ἄποροι καὶ ὀλιγώτερον λαϊκαί. Καὶ ὅσον ὁ ἀριθμὸς αὐξάνει, ἡ ζήτησις εἶναι ὀλιγωτέρα, καὶ οἱ μισθοὶ ἐξευτελίζονται εἰς σημεῖον, ὥστε νὰ ἐξευτελίζουν καὶ αὐτὸ τὸ ἐπάγγελμα ἀκόμη.

Φυσικὰ ἡ ἄεργος κόρη, ἡ ὁποία ἔχει ἀποκτήσει γνώσεις καὶ μόρφωσιν ἀνωτέραν, θὰ ἀναγκασθῇ καὶ ἐδῶ νὰ κρούσῃ τὰς θύρας νέων ἐργασιῶν καὶ νέων ἐπαγγελμάτων διὰ νὰ ζήσῃ.

Αἱ θύραι αὐταί, εἶναι ἀληθές, εἶναι ἑρμητικῶς κλεισμέναι διὰ τὰς γυναῖκας καὶ μὲ δύναμιν Κερβέρων οἱ ἄνδρες ἐμποδίζουν τὴν δίοδον, μὲ τὸν ἰσχυρισμόν, ὅτι ἀφοῦ αὐτοὶ κατέλαβον ἤδη τὰς θέσεις αὐτάς, ἔχουν ἄρα ἐξασφαλίσει ὑπὲρ αὐτῶν ἀποκλειστικῶς καὶ τὸ προνόμιον νὰ τρώγουν.

Τώρα κατὰ πόσον ὁ ἰσχυριτμὸς αὐτὸς εἶναι λογικὸς καὶ δίκαιος δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ τὸ συζητήσωμεν. Τὸ βέβαιον εἶναι ὅτι ἡ Ἑλληνὶς μεταξὺ ὅλων τῶν γυναικῶν τοῦ κόσμου στερεῖται καὶ ὑποφέρει περισσότερον, διότι πολὺ ὀλίγον τῆς παρέχονται τὰ μέσα πρὸς ἐργασίαν ἀξιοπρεπῆ καὶ εὐγενῆ.

Καὶ ἐνῷ ὄχι ἀνὰ δεκάδας, ἀλλὰ ἀνὰ ἑκατοντάδας ἡ ἀδικημένη τάξις τῶν κοριτσιῶν μὲ δίπλωμα χλωμαίνουν καὶ φθίνουν καὶ μαραίνονται ἀπὸ στερήσεις καὶ ἀπογοητεύσεις τῆς ζωῆς, ὀλίγαι εὐάριθμοι, μετρημέναι σήμερον εἰς τὰ δάκτυλα ἀκόμη, ἀλλὰ πολυπληθεῖς αὔριον ἀποφασίζουν νὰ ἀνέλθουν ἐπὶ τῆς σκηνῆς.

Ἐδῶ βέβαια τὰς θέσεις αὐτὰς δὲν ἠμποροῦν νὰ διεκδικήσουν ἀποκλειστικῶς ἄνδρες. Εὐτυχῶς ἄλλως τε διὰ τὸν τόπον μας παρῆλθεν ὁ καιρός, καθ' ὃν ἄνδρες μὲ μουστάκια ἐβάφοντο καὶ μετεμορφώνοντο εἰς τερατώδεις γυναῖκας, διὰ

νὰ ὑποδυθοῦν γυναικεῖα πρόσωπα, τόσον ἐθεωρεῖτο ἐξευτελιστικὸν τὸ ἐπάγγελμα τῆς ἠθοποιοῦ διὰ τὴν γυναῖκα.

Ἀπὸ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην, ἂν τὸ Ἑλληνικὸν θέατρον δὲν ἐπροώδευσε πολύ, ὅσον ἔπρεπε τοὐλάχιστον, οὐχ ἧττον ἡ σκηνὴ ἔπαυσε νὰ θεωρῆται τόπος ἠθικῆς καταπτώσεως καὶ ἐξευτελισμοῦ καὶ τοὺς ὁπωσδήποτε μορφωμένους νέους ἠθοποιούς, οἱ ὁποῖοι ἀπὸ ἐρασιτέχναι ἀρχικῶς ἔμειναν ὁριστικῶς εἰς τὴν σκηνήν, σήμερον ἀκολουθοῦν κορίτσια μορφωμένα καὶ καλῆς ἀνατροφῆς, τὰ ὁποῖα ἂν δὲν φέρουν εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς μεγάλα καλλιτεχνικὰ ἐφόδια καὶ ἐξαιρετικὴν ἰδιοφυΐαν, ἀναβιβάζουν ὅμως ἀναντιρρήτως εἰς τὴν σκηνὴν πολλὴν ἁβρότητα καὶ εὐγένειαν στάσεων καὶ καλαισθησίαν περιβολῆς καὶ χάριν, ἡ ὁποία ἀκριβῶς ἕως τώρα ἔλειπεν ἀπὸ τὸ Ἑλληνικὸν θέατρον.

Εἰς τὴν Νέαν Σκηνὴν καὶ εἰς τὰς ἐλπίδας καὶ τὴν ἐμπιστοσύνην, τὴν ὁποίαν ἐμπνέει τὸ ἔργον της ὀφείλεται ὁ νεωτισμὸς αὐτὸς διὰ τὴν Ἑλλάδα.

Καὶ ἐὰν σήμερον κορίτσια ἁβρὰ καὶ ὡραῖα καὶ καλοαναθραμμένα ὡς ἡ Δρακοπούλου καὶ αἱ Ξανθάκη καὶ ἡ Γουΐδα προσφέρουν εἰς τὴν Νέαν Σκηνὴν τὴν συνεργασίαν των ὡς ἐρασιτέχνιδες, βεβαίως ὅμως πολὺ γρήγορα θὰ εὑρεθοῦν ἄλλαι, αἱ ὁποῖαι πρακτικώτερα σκεπτόμεναι θὰ θελήσουν νὰ γείνουν καλλιτέχνιδες τῆς Σκηνῆς, ἡ ὁποία μόνον ἐξευγενίζει καὶ τιμᾷ τὴν ἔντιμον καὶ ἠθικὴν γυναῖκα καὶ ἐξυψώνει τὸ γόητρόν της, ὅταν ἡ τέχνη τὴν εὐνοήσῃ, ὑπεράνω ἀπὸ ἀπὸ ὅλας τὰς ἄλλας γυναικείας ὑπεροχάς.

Η ΕΓΚΑΤΑΛΕΙΨΙΣ ΤΩΝ ΠΤΩΧΩΝ

Πόσοι πτωχοὶ λησμονηθέντες! πόσαι κατοικίαι ἄνευ προστασίας καὶ βοηθείας! Λήθη ἔτι μᾶλλον ἀξιοθρήνητος, καθ' ὅσον, προερχομένη ἐκ μέρους τῶν πλουσίων, εἶνε θεληματικὴ καὶ ἑπομένως ἐγκληματική.

Πόσοι δυστυχεῖς ὑποβάλλονται εἰς τὰς ἐσχάτας σκληρότητας τῆς πτωχίας, τοὺς ὁποίους δὲν ἀνακουφίζομεν, διότι δὲν τοὺς γνωρίζομεν, καὶ διότι δὲν θέλομεν νὰ τοὺς γνωρίσωμεν! Ἐὰν ἐγνωρίζαμεν τὴν ἔνδειάν των θὰ εἴμεθα, παρὰ τὴν θέλησίν μας, ἐλεήμονες, τοὐλάχιστον φιλάνθρωποι πρὸς αὐτούς. Ἐπὶ τῇ θέᾳ τῆς πενίας των, θὰ ἐρυθριῶμεν διὰ τὰς ἀπολαύσεις τῆς ζωῆς μας, θὰ ἐντρεπώμεθα διὰ τὴν εὐμάρειάν μας, θὰ ἐμεμφώμεθα ἑαυτοὺς διὰ τὰς τρελλὰς δαπάνας μας καὶ δικαίως θὰ ἐθεωρούσαμεν ταῦτα ὡς ἐγκλήματα.

Ἀλλ' ἐπειδὴ ἀγνοοῦμεν, καὶ δὲν ἐπιθυμοῦμεν νὰ μάθωμεν τί ὑποφέρουν, ἐπειδὴ φοβούμεθα νὰ πληροφορηθῶμεν περὶ τούτου, τοὺς ἀπομακρύνομεν τῆς παρουσίας μας.

Πόσοι ἀληθεῖς πένητες πρὸς οὓς εἴμεθα σκληροὶ ἁπλῶς διότι δὲν τοὺς πιστεύομεν, χωρὶς νὰ λάβωμεν καὶ χωρὶς νὰ θέλωμεν νὰ λάβωμεν τὸν κόπον νὰ πεισθῶμεν ἐὰν πράγματι εἶνε Πόσοι πτωχοί, ὧν οἱ στεναγμοὶ εἶνε πολὺ ἀσθενεῖς, ἵνα φθάσωσι μέχρις ἡμῶν, καὶ τοὺς ὁποίους ἀδυνατοῦμεν νὰ πλησιάσωμεν καὶ νὰ ὑποβληθῶμεν εἰς τὸ καθῆκον νὰ τοὺς ἀκούσωμεν! Πόσοι ἐγκαταλελειμμένοι καὶ πόσοι περίλυποι εἰς τὰς φυλακάς! Πόσοι φθίνοντες εἰς τὰ νοσοκομεῖα! Πόσοι ἐπονείδιστοι ἐπιφανεῖς καὶ εὐτυχεῖς καὶ τιμώμενοι! Ἐὰν δὲν ὑπῆρχεν μέλλουσα ζωή, ἰδοὺ τί θὰ ἠδυνάμεθα νὰ ὀνομάσωμεν τὸ σκάνδαλον τῆς Θείας Προνοίας.

(Bourdaloue) **Μαίρη Ν. Ἀναιρούση**

Η ΙΣΟΤΗΣ ΤΩΝ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΩΝ ΤΩΝ ΔΥΟ ΦΥΛΩΝ

Γ΄

Πλάσμα ἀνθρώπινον, ἡ γυνή, ὑπεῖκον ὡς ὑμεῖς εἰς τὸ ἔνστικτον τῆς αὐτοσυντηρήσεως, ὑποβεβλημένη εἰς τὰς σκληρὰς τῆς ὑπάρξεως ἀνάγκας, δεν ὀφείλει ὡς ἡμεῖς νὰ προνοῇ διὰ πᾶσαν δυνατὴν πρόοδον; Μήπως ὀλιγώτερον ἀπὸ ἡμᾶς γνωρίζει διατί ὑποφέρει καὶ δὲν ὀφείλει ὡς ἡμεῖς νὰ ζητῇ τὴν θεραπείαν τοῦ κακοῦ;

Ὂν λογικὸν ἔχει δικαιώματα εἰς βελτίωσιν τῆς πνευματικῆς της ἀναπτύξεως, εἰς τὴν ἐλευθέραν τοῦ πνεύματός της λειτουργίαν, ὅπως ἀντλῇ ἐξ αὐτοῦ ὅλα τὰ προνόμια καὶ τὰ χαρίσματα, δι' ὧν τὴν ἐπροίκισεν ἡ φύσις.

Ἐργάτις, δὲν φέρει τὰ βάρη τοῦ ἐργοστασίου καὶ τῶν νόμων, οἱ ὁποῖοι διέπουν τὴν ἐργασίαν καὶ δὲν πρέπει νὰ ἔχῃ διὰ τοῦτο γνώμην ἐπὶ τῶν σχετιζομένων πρὸς τὴν ἐργασίαν καὶ τὴν ἀμοιβὴν αὐτῆς ζητημάτων;

Ἔμπορος καὶ καταναλωτής, δὲν ὑποβάλλεται ὡς ὁ ἀνὴρ εἰς τοὺς οἰκονομικοὺς νόμους; καὶ δὲν πρέπει νὰ ἔχῃ γνώμην ἐπὶ τῆς καλῆς ἢ κακῆς καταστάσεως τοῦ ἐμπορίου;

Φορολογουμένη, δὲν ὤφειλε νὰ ἔχῃ γνώμην διὰ τὰ φορολογικὰ ζητήματα καὶ δὲν ἔπρεπε νὰ εἰξεύρῃ ποῦ δαπανῶνται οἱ φόροι τοὺς ὁποίους καταβάλλει; Ἰδιοκτήτρια καὶ κεφαλαιοῦχος δὲν ἔχει νὰ ὑπερασπίσῃ οἰκονομικὰ συμφέροντα;

Καὶ εἰς τὰ χρηματικὰ καὶ κτηματικὰ ζητήματα δὲν εἶναι ἄδικον νὰ ἐξαρτᾶται ἀποκλειστικῶς ἀπὸ τὸν ἄνδρα;

Γυναῖκα, δύναται νὰ τὴν ἀφίνῃ ἀδιάφορον ἡ ἠθικὴ τοῦ ἔθνους καὶ τῆς κοινωνίας, ἡ θυσία τῶν ἀσθενεστέρων ἀδελφῶν της, ἢ τῶν ἐκ πτωχείας διαφθειρομένων καὶ ἐπὶ τῶν λεπτῶν αὐτῶν ζητημάτων ὡς καὶ ἐπὶ τῆς ἠθικῆς προστασίας καὶ ἀναγεννήσεως δὲν ὠφείλομεν νὰ τὴν ἀκούωμεν.

Ὡς ἐκ τῆς κατ' ἐξοχὴν εὐαισθήτου φύσεώς της δὲν εἶναι ἁρμοδιωτέρα νὰ αἰσθάνεται τὴν συμφορὰν τοῦ πλησίον καὶ δὲν ὤφειλεν εἰς τὰς χεῖράς της νὰ εὑρίσκεται ἡ διαχείρησις, ἐποπτεία καὶ κυριότης ὅλης τῆς δημοσίας φιλανθρωπικῆς κινήσεως.

Μητέρα, δὲν ὤφειλε νὰ ἔχῃ γνώμην ἐπὶ τῶν προστατευτικῶν νόμων τῆς παιδικῆς ἡλικίας, ὡς καὶ τῶν νόμων οἱ ὁποῖοι διέπουν τὸ σχολεῖον.

Κύριοι, ἡ γυνὴ πάσχει ἀπὸ τὰς συνεπείας τοῦ πολέμου ὀλιγώτερον ἀπὸ ἡμᾶς. Βεβαίως ἡ ἰδία δὲν ὑπηρετεῖ ὡς στρατιώτης, ἀλλὰ μήπως δὲν ἀποθνήσκει διπλοῦν θάνατον, ὅταν γεννᾷ τὸν μέλλοντα στρατιώτην μὲ κίνδυνον τῆς ζωῆς της καὶ ὅταν μανθάνῃ τὴν εἴδησιν τοῦ θανάτου του εἰς τὸ πεδίον τῆς μάχης; Καὶ αἱ γυναῖκες μας, Κύριοι, δὲν ἀγαποῦν τὴν Γαλλίαν, ὅσον καὶ ἡμεῖς καὶ δὲν πρέπει νὰ ἔχουν τὸ δικαίωμα νὰ ἐργασθοῦν ἐλευθέρως διὰ τὴν δόξαν καὶ τὸ μεγαλεῖόν της; Ἂς παραχωρήσωμεν λοιπὸν εἰς αὐτὰς τὸ δικαίωμα τῆς ψήφου. Ἀποποιούμενοι, ἐμποδίζομεν τὴν πρόοδον, ἀπὸ τυφλὸν καὶ ἔνοχον πεῖσμα. Τὸ φρούριον ὄπισθεν τοῦ ὁποίου εἴχομεν ὀχυρώσει τὰ δικαιώματά μας δὲν ἀντέχει πλέον, κλονίζεται, κρημνίζεται καὶ εἶναι ἀνάγκη νὰ μεταχειρισθῶμεν τὴν σύντροφόν μας εἰς τὸν ἀγῶνα ὡς ἐχθρόν; Ἀντὶ νὰ παραδοθῶμεν ἡττημένοι δὲν εἶναι καλλίτερα νὰ συμβιβασθῶμεν φιλικὰ καὶ μὲ ἁβρότητα.

Ὑποβάλλω πρότασιν νόμου, ἣν ὅλοι ὀφείλομεν νὰ ἀποδεχθῶμεν, παρέχοντες εὐεργεσίας εἰς τὴν ἀνθρωπότητα.

Νομοσχέδιον

Τὸ δικαίωμα ψήφου εἰς τὰς δημοτικὰς ἐπαρχιακὰς καὶ βουλευτικὰς ἐκλογάς παραχωρεῖται εἰς γυναῖκας ἀγάμους χήρας καὶ διεζευγμένας.

Ὑπὸ τὴν ἐπιφύλαξιν ταύτην οἱ ὅροι τῆς ψήφου τοῦ ἀνδρὸς ἐκλογέως ἐπιβάλλονται καὶ εἰς τὰς γυναῖκας ἐκλογεῖς.

(M. Gautret (βουλευτὴς des Sables d'Ollone).

ΤΟ ΧΡΥΣΟ ΠΑΛΑΤΙ

'Στὴ γαλαζοβαμένη μου τὴ θάλλασα
Ποῦ μύρια διαμάντια λαμπυρίζουν
'Πάστέρια 'στὸν ἀφρό της τριγυρίζουν
Εἶχα χρυσὸ παλάτι καὶ τὸ χάλασα.

* *
*

Μιὰ ὤμορφη χρυσῆ αὐγούλα τὤπλασα
Μὲ τὄνειρο πῶς κεῖ θὰ κατοικήσω
Αἰώνια . . . . , μὰ πρὶν νὰ τὸ πατήσω,
Βύθισα τὸ παλάτι μου καὶ τὤχασα

Γύθειον **Σταυρούλα Γεωργακοπούλου.**

ΣΥΝΤΑΓΗ

Αὐγὰ φρικασέ. Τρίψετε 100 δρ. ψύχα ψωμὶ μέσα εἰς γάλα, ὥστε νὰ λυώσῃ καὶ νὰ γείνῃ πηκτὸς χηλός προσθέσατε 6—8 αὐγὰ καὶ τυρὶ τριμμένον ἀρκετόν. Κτυπήσατε ὅλα μαζῆ καὶ κάμετέ τα ὁμελέταν, προσθέτουσα ἁλατοπίπερον. Κόψατε εἰς λωρίδας λεπτὰς τὴν ὁμελέταν σας. Κάμετε ἰδιαιτέρως ἢ σάλτσαν ντομάταν, ὡς ἐκείνην τῶν μακαρονιῶν, ἢ ἄσπρην σάλτσαν μὲ δεμένον αὐγολέμονον καὶ ἀρκετὸν μαϊντανόν, βάζετε μέσα τῆς λωρίδες τῆς ὁμελέτας σας νὰ πάρουν βράσιν καὶ σερβίρετε.

ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ

ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΡΙΩΝ ΒΑΣΙΛΕΩΝ ΜΑΓΩΝ

Οἱ τρεῖς μάγοι βασιλεῖς, Βαλτάσαρ, Μελχιάρης καὶ Γάσπαρος, φέροντες λιβάνι καὶ μῦρα, ἔφυγαν γυρεύοντες τον Ἰησοῦν· ἀλλ' ἐπειδὴ δὲν ξέρανε καλὰ τὸν δρόμο τῆς Βηθλεέμ, τὸν χάσανε καὶ ἀφοῦ περάσανε ἀπὸ ἕνα σκοτεινὸ δάσος φτάσανε ὅτον νύχτωνε σ' ἕνα χωριὸ τῆς Langres. Ἤτανε καταχουρασμένοι, καταδιψασμένοι καὶ καταπεινασμένοι. Χτυπήσανε τὴν πόρτα τοῦ πρώτου σπιτιοῦ ποῦ ἀπαντήσανε γιὰ νὰ ζητήσουνε φιλοξενία.

Αὐτὸ τὸ σπίτι ἢ καλλίτερα αὐτὴ ἡ καλύβα ἤτανε κοντὰ στὸ δάσος καὶ κάθουνταν ὁ ξυλοκόπος Δανιὴλ Φλέριο μὲ τὴ γυναῖκά του καὶ τὰ τέσσερα παιδιά του. Ἤτανε χτισμένη μὲ πλίθους καὶ σκεπασμένη μὲ χῶμα καὶ χλόη καὶ ὅταν ἔβρεχε πολὺ τὸ νερὸ ἔτρεχε μέσα.

Οἱ τρεῖς βασιλεῖς, πεθαμένοι ἀπὸ τὴν κούραση χτυπήσανε τὴν πόρτα· ὅταν ὁ ξυλοκόπος τοὺς ἄνοιξε τὸν παρακαλέσανε νὰ τοὺς δώσῃ νὰ φᾶνε καὶ νὰ κοιμηθοῦνε.

— Ἀλλοίμονο! καλοί μου ἄνθρωποι, εἶπεν ὁ Φλέριο, δὲν ἔχω παρὰ ἕνα κρεββάτι γιὰ μένα καὶ ἄλλο ἕνα χειρότερο γιὰ τὰ παιδιά μου καὶ γιὰ νὰ φᾶτε δὲν ἔχομεν παρὰ νερόβραστες πατάτες καὶ κρίθινο ψωμί. Ἐλᾶτε ὅμως μέσα καὶ ἂν δὲν εἶσαστε πολὺ δύσκολοι, θὰ προσπαθήσουμε νὰ σᾶς εὐχαριστήσουμε.

Ἐμπήκανε λοιπόν. Τοὺς δώκανε τὶς πατάτες καὶ τὸ μαῦρο ψωμὶ καὶ τὰ φάγανε μὲ μεγάλη ὄρεξη· ἔπειτα ὁ ξυλοκόπος καὶ ἡ γυναῖκά του τοὺς παραχώρησαν τὰ κρεββάτι τους, ὅπου κοιμήθηκαν πολὺ καλὰ ἐκτὸς ἀπὸ τὸ Γάσπαρο, ποῦ ἀγαποῦσε τὴν καλοπέραση. Τὴν ἄλλη μέρα τὸ πρωῒ πρὶν νὰ φύγουνε ὁ Βαλτάσαρ, ὁ ὁποῖος ἤτανε ὁ πλέον γενναιόδωρος εἶπε στὸ Φλέριο.

— Θέλω νὰ σοῦ δώσω κάτι γιὰ νὰ σ' εὐχαριστήσω γιὰ τὴν φιλοξενία σου

— Σᾶς τὴν προσφέραμε μὲ ὅλη μας τὴν καρδιὰ καὶ δὲν περιμένουμε καμμία ἀμοιβὴ καλοί μου ἄνθρωποι, ἀποκρίθηκε ὁ ξυλοκόπος ἁπλώνοντας συγχρόνως τὸ χέρι.

— Δὲν ἔχω χρήματα, εἶπε ὁ Βαλτάσαρ, ἀλλὰ θὰ σ' ἀφήσω μιὰ ἐνθύμιση ποῦ ἀξίζει καλλίτερα.

Ἔψαξε στὴν τσέπη του καὶ ἔβγαλε ἕνα μικρὸ φλάουτο, τὸ ὁποῖο ἔδωκε στὸν Φλέριο καὶ ἐνῷ αὐτὸς ὄχι πολὺ εὐχαριστημένος ἔκανε μία γκριμάτσα ἐξηκολούθησε:

— Ἂν πῇς μιὰ ἐπιθυμία σου, ἐνῷ παίζῃς αὐτὸ τὸ φλάουτο ἀμέσως θὰ γίνῃ. Πάρετο, μὴν κάνεις κατάχρηση καὶ νὰ κάνῃς πάντα ἐλεημοσύνη στοὺς φτωχούς.

Ὅταν οἱ τρεῖς βασιλεῖς ἔφυγαν πλέον, ὁ Δανιὴλ Φλέριο εἶπε στὴν γυναῖκά του, κρατῶντας μὲ κάποια περιφρόνησι τὸ μικρὸ φλάουτο στὸ χέρι του.

— Μποροῦσε νὰ μᾶς κάνῃ ἕνα δῶρο πλέον χρήσιμο ἀπὸ αὐτὸ τὸ φλαουτάκι, τώρα θὰ τὸ δοκιμάσω γιὰ νὰ δῶ μήπως μᾶς κοροΐδεψαν.

— Τότε εἶπε: Θέλω γιὰ τὸ πρόγευμά μας ἄσπρο ψωμὶ κρέας καὶ μιὰ μποτίλια καλὸ κρασί.

— Ἔπειτα ἔπαιξε μὲ τὸ φλάουτο ἕνα ἦχο τοῦ τόπου, ἀλλ' ἔξαφνα, πρὸς μεγάλη του ἔκπληξη, εἶδε πάνω στὸ τραπέζι, τὸ σκεπασμένο μ' ἕνα ἄσπρο λεπτὸ τραπεζομάντυλο, τὸ ψωμί, τὸ κρέας καὶ τὸ κρασὶ ποῦ εἶχε ζητήσει.

Μόλις βεβαιώθηκε γιὰ τὴν δύναμιν τοῦ μικροῦ φλάουτου του, δὲν ἔμεινεν ὡς ἐδῶ, ἀλλ' ἐζητοῦσε ὅ,τι τοῦ ἤρχουνταν στὸ κεφάλη· τὸ ἔπαιζεν ἀπὸ τὸ πρωῒ ὡς τὸ βράδυ. Ἐζήτησε καινούργια φορέματα γιὰ τὴν γυναῖκά του καὶ γιὰ τὰ παιδιὰ του χρήματα, πλούσιο τραπέζι καὶ ἐπειδὴ ἄρκουσε νὰ πιθυμήσῃ κάτι καὶ ἀμέσως τὸ εἶχε, ἔγινε σὲ λίγο καιρὸ ἕνας ἀπὸ τοὺς πλουσίους τοῦ τόπου. Τότε στὴ θέσι τῆς μικρῆς καλύβης, ἔγινε ἕνα ὡραῖο μέγαρο στολισμένο μὲ λαμπρὰ ἔπιπλα καὶ τὴν ἡμέραν ποῦ τελείωσε, ἔδωκε μιὰ μεγάλη ἑορτὴ γιὰ νὰ τὸ ἐγκαινιάσῃ

Εἶχε προσκαλέσει στὸ καταφωτισμένο καὶ λαμπροστολισμένο αὐτὸ σπίτι του ὅλους τοὺς ἐπισήμους τοῦ τόπου, τοὺς ἔκαμε ἕνα λαμπρὸ τραπέζι, στὸ ὁποῖο εἶχε τὴν πρώτη θέσιν αὐτὸς μὲ τὴν γυναῖκά του. Ἀπὸ μία γαλαρία πλούσια μουσικὴ συνώδευε τὸ δεῖπνο, μὲ εὔθυμα κομμάτια. Γιὰ νὰ μὴν ἀνησυχήσουνε τὸ δεῖπνο διέταξε τοὺς ὑπηρέτες του νὰ μὴν ἀφήσουνε μὲ καμμιὰ πρόφαση ἐνοχλητικοὺς καὶ φτωχούς νὰ μποῦνε μέσα στὴν αὐλὴ καὶ ἔτσι ἥσυχος, πῶς κανεὶς δὲν θὰ τοὺς ἀνησυχήσῃ, διεσκέδαζαν μὲ ὅλη τους τὴν καρδιά.

Αὐτὴ ὅμως τὴ βραδιὰ οἱ τρεῖς μάγοι, ἀφοῦ ἔδωκαν τὰ δῶρά τους στὸν Ἰησοῦν γύριζαν ἀπὸ τὴν Βηθλεεμ. Ἐνῷ περνούσανε ἀπὸ τὸ δάσος γνώρισαν τὸ χωριὸ ὅπου εἴχανε μείνει καὶ εἴδανε τὸ μέγαρο κατάφωτο, καὶ τότε ὁ Γάσπαρος εἶπε εἰς τὸν Βαλτάσαρ.

— Πολὺ ἐπιθυμῶ νὰ μαθω ἂν ὁ ἄνθρωπος ποῦ τοῦ χαρίσαμε τὸ φλάουτο ἔκαμε καλὴ χρήση, καὶ ἂν ἀπό τότε ποῦ ἔγεινε πλούσιος, κράτησε τὴν ὑπόσχεσή του νὰ εἶνε καλός γιὰ τοὺς φτωχούς.

— Ἂς 'δοῦμε, εἶπε ὁ Βαλτάσαρ.

Μεταμορφωθήκανε σὲ ζητιάνους, ἀλλάξανε τὰ λαμπρὰ φορέματά τους μὲ κουρέλια καὶ παρουσιάστηκαν στὴν πόρτα τοῦ μεγάρου, ζητοῦντες νὰ τους φιλοξενήσουν τὴν νύχτα. Ἀλλὰ τοὺς δέχτηκαν πολὺ ἄσχημα καὶ ἐπειδὴ ἐπέμεναν καὶ ἔκαναν πολὺ θόρυβο, ὁ Φλέριο κύτταξε ἀπό τό παράθυρο καὶ ἅμα εἶδε πῶς ἤτανε ζητιάνοι διέταξε νὰ ἀφήσουνε τοὺς σκύλους νὰ τοὺς καταδιώξουνε, ὥστε φύγανε ὅσο μπόρεσαν πλέον γρήγορα μὲ ἀρκετὲς δαγκαματιὲς στὰ πόδια.

Δὲν εἶχα ἀμφιβολία! ἐμουρμούρισεν ὁ Γάσπαρος τὸν ὁποῖον ἕνας σκύλλος εἶχε δαγκάσει στὸ πόδι.

— Καλά, ἐξηκολούθησεν ὁ Μελχιάρης. θὰ μάθῃ τί θὰ πῇ ὀργὴ τριῶν βασιλέων μάγων.

Οἱ προσκαλεσμένοι ἐξακολουθούσανε νὰ τρῶνε μὲ εὐθυμία. Ἤτανε στὰ φροῦτα καὶ ὁ Φλέριο ἑτοιμάζονταν νὰ κάμῃ ἕνα μεγάλο γλυκό, ὅταν ἄκουσαν στὴν αὐλὴ τὸν κρότον μιᾶς ἁμάξας μὲ τέσσαρα ἄλογα στολισμένα μὲ χρυσᾶ χάμουρα. Ὁ Φλέριο κύτταξε πάλι ἀπὸ τὸ παράθυρο καὶ μόλις εἶδε πῶς ἤρχονταν ἀκόμα εὐγενεῖς προσκαλεσμένοι διέταξε νὰ τοὺς ὁδηγήσουνε ἀμέσως ἀπάνω. Καὶ αὐτὸς ὁ ἴδιος ἦλθε καὶ τοὺς ἐδέχτηκε στὴ πόρτα τῆς σάλλας. Τότε μπήκανε οἱ τρεῖς βασιλεῖς μάγοι λαμπροστολισμένοι μὲ κόκκινα φορέμματα κεντημένα μὲ χρυσὸ καὶ μὲ πολύτιμα πετράδια. Ὁ Φλέριο, ὁ ὁποῖος τοὺς γνώρισε, τοὺς παρεκάλεσε μὲ πολλὴν εὐγένεια νὰ πάρουνε θέσιν στὸ τραπέζι.

— Εὐχαριστοῦμε, εἶπε ξερὰ ὁ Βαλτάσαρ δὲν τρῶμε στὸ σπήτι ἀνθρώπου ὁ ὁποῖος δέχεται ἔτσι ἄσχημα τοὺς φτωχοὺς ἀνθρώπους.

— Σᾶς συγχαίρω μὲ τὸν τρόπον ποῦ κρατᾶτε τὰς ὑποσχέσεις σας. εἶπε ὁ Μελχιάρης μὲ τὴν δυνατὴν φωνήν του.

— Ἆ! ἀφήνεις τοὺς σκύλλους σου γιὰ νὰ διώξουνε τοὺς φτωχούς! Ἐπρόσθεσε ὁ Γάσπαρος κροτῶντας τὸ πόδι του. περίμενε θὰ σοῦ παίξω ἕνα ἦχο ποῦ δὲν τὸν τὸν ξέρεις ἀκόμη. . Καὶ ἔβγαλε ἀπὸ τὴν τσέπην του ἕνα μικρὸ φλάουτο ὅμοιο μὲ ἐκεῖνο ποῦ εἶχε δώσει στὸν Φλέριο καὶ τὸ ἔκανε νὰ ἠχήσῃ φοβερά. Σὲ μιὰ στιγμὴ τὸ τραπέζι, οἱ προσκαλεσμένοι καὶ τὸ μέγαρο χαθήκανε καὶ ὁ ξυλοκόπος βρέθηκε πάλι, μονάχος στὴ ἄκρη τοῦ δάσους μπροστὰ στὴν καλύβα του μὲ τὴν γυναῖκά του καὶ τὰ παιδιά του κατακουρελιασμένα.

— Εὐτυχῶς ἔχω τὸ φλαουτό μου, ἐσκέφθηκε·

Ἀλλὰ στὰ χαμένα ἔψαχνε τὶς τρυπημένες τσέπες· τὸ φλάουτο εἶχε χαθῆ μαζῆ μὲ τοὺς τρεῖς βασιλεῖς μάγους.

(Antré Theuriet)

ΤΟ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΟΝ ΣΥΣΣΙΤΙΟΝ

Μὲ τὰ πρῶτα τοῦ χειμῶνος ψύχη καὶ μὲ τὴν ἀπότομον μεταβολὴν τοῦ καιροῦ ὅλοι οἱ εὐνοημένοι ἀπὸ τὴν τύχην ἐπαναλαμβάνουν τὴν κατὰ τοὺς θερινοὺς μῆνας διακοπεῖσαν ζωὴν τῶν οἰκογενειακῶν συγκεντρώσεων, καὶ τῶν εὐθύμων καὶ τονωτικῶν γευμάτων καὶ δείπνων.

Διὰ τοὺς πτωχοὺς ὁ χειμὼν εἶναι μάστιξ. Ἐκτὸς τῶν ἐνδυμάτων, τὰ ὁποῖα θέρος καὶ χειμῶνα μένουν τὰ ἴδια, ἐκτὸς τῶν κακῶς ἀεριζομένων καὶ οὐδόλως θερμαινομένων τρωγλῶν, εἰς τὰς ὁποίας ζοῦν οἱ περισσότεροι πτωχοί, στεροῦνται καὶ τροφῆς ὑγιεινῆς, τροφῆς θερμῆς, θρεπτικῆς, ἡ ὁποία ἀναπληροῖ τὴνέκ τοῦ ψύχους ἐλαττομένην θερμότητα.

Ἀλλοῦ τὰ οἰκονομικὰ συσσίτια εἶναι τόσον πολλὰ καὶ τόσον πλούσια ἀπὸ δωρεὰς καὶ κληροδοτήματα, ὥστε οἱ πτωχοὶ κάθε τάξεως ἀνακουφίζονται καὶ τρέφονται ὑγιεινὰ χωρὶς κανὲν σχεδὸν ἔξοδον. Ἐδῶ ἔχομεν ἓν καὶ μόνον Οἰκονομικὸν Συσσίτιον, μίαν καὶ μόνην δηλαδὴ κουζίναν διὰ τὴν τροφὴν χιλιάδων πτωχῶν. Ἀπὸ τοὺς μικροὺς καὶ συμπαθεστάτους λούστρους, τὰ παιδιὰ αὐτὰ τὰ χωρὶς στέγην καὶ χωρὶς προστάτην, ἕως τοὺς ἐργάτας τοὺς ξενητευμένους ἀπὸ τὰς πατρίδας των καὶ μὲ τὰς ἐργατιδας. αἱ ὁποῖαι ἀπὸ τὸπρωὶ ἕως τὸ βράδυ βασανίζονται διὰ νὰ κερδίτουν τὸ ψωμί των, ὅλοι καὶ ὅλαι εἰς τὸ Οἰκονομικὸν Συσσίτιον καταφεύγουν διὰ νὰ φάγουν ὀλίγην θερμὴν καὶ ὑγιεινὴν τροφήν, τὴν ὁποίαν πληρόνουν δέκα μόνον λεπτά.

Διὰ νὰ ἠμπορῇ ὅμως τὸ Συσσίτιον νὰ ἀνταποκριθῇ εἰς τὰ ἔξοδα, εἰς τὰ ὁποῖα ὑποβάλλεται, ἔχει ἀνάγκην συδρομῶν καὶ δωρεῶν παρὰ τῶν δυναμένων νὰ τὸ συνδράμουν. Ὅσον μικρὰ καὶ ἂν εἶναι ἡ συνδρομὴ γίνεται δεκτὴ μετ' εὐγνωμοσύνης ἀπὸ τὰς κυρίας αἱ ὁποῖαι θυσιάζουν τὸν καιρόν των καὶ δὲν φείδονται οὐδενὸς κόπου ὅπως ἀνακουφίσουν τὴν δυστυχίαν τῶν λαϊκῶν τάξεων.

Πᾶσα συνδρομὴ ἂς ἀποστέλλεται πρὸς τὴν ταμίαν τοῦ Οἰκονομικοῦ Συσσιτίου κ. Σμυράγδαν Ψύλλα.

Συνιστῶμεν θερμῶς εἰς κάθε οἰκοδέσποιναν τὸ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Κολοκοτρώνη, ἀρ. 3 νεοσύστατον κατάστημα τοῦ κ. Ἀσπιώτου διὰ προμήθειαν κάθε εἴδους κονσέρβας καὶ ὀρεκτικῶν καὶ ποτῶν καὶ ἐδωδίμων.

Εἰς κουτιὰ εὑρίσκετε δι' ὅλην τὴν χειμερινὴν περίοδον κονσέρβες ἀπὸ μπάμιες, μελιτζάνες ἰμὰν μπαίλεντί, ἀγκινάρες, φασουλάκια φρέσκα, πιζέλια, σπαράγγια.

Αἱ τιμαί των μέχρις ἀπιστεύτου εὐθηναί, ἀπὸ 1 1)2—2δρ.

Μαρμελάτες ἀπὸ ὅλα τὰ φροῦτα, ροδάκινα, βερύκοκα, κυδώνια, μῆλα, ἀχλάδια. Τιμαὶ ἀπὸ 2—3 δρ.

Κονιάκ, μαστίχα, λικέρ, μπύρες μὲ μάρκες ἐργοστασίων πρώτης τάξεως καὶ πάμφθηνα.

Εἰς τοῦ κ. Σκλέπα ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Κολοκοτρώνη ἀπέναντι Βουλῆς ὅλα τὰ εἴδη τῆς ταπετσαρίας, καναπέδες, πολυθρόνες, καρέκλες, σκαμνιὰ τελευταίων σχεδίων καὶ art nouveau.

Ἐπὶ πλέον κατασκευάζονται παραπετάσματα καὶ συγυρίζονται αἴθουσαι καὶ γραφεῖα καὶ ἑστιατόρια μετὰ πολλῆς καλαισθησίας. Τιμαὶ ἐκτάκτως συγκαταβατικαί.

ΑΠΟ ΑΥΡΙΟΝ ἀρχίζει τακτικὰ τὸ μάθημα τοῦ σιδηρώματος εἰς τὴν Ἐπαγγελματικὴν Σχολήν. Ὧραι διδασκαλίας ἀπὸ 8—12 καὶ ἀπὸ 2—5 καθ' ἑκάστην. Διὰ τὰς κυρίας τὰς ἐπιθυμούσας νὰ στείλουν τὰς ὑπηρετρίας των πρὸς διδασκαλίαν, ὡρίσθησαν αἱ μεταμεσημβριναὶ ὧραι. Διὰ τὰς ἐπιθυμούσας νὰ μάθουν δι' ἰδίαν χρῆσιν ὡρίσθησαν αἱ πρωϊναὶ ὧραι. Γίνονται δεκτὰ ἀσπρόρρουχα διὰ σίδηρον εἰς τιμὰς πολὺ εὐθηνάς. Ὑποκάμισα λούστρου καὶ κάθε εἴδος σιδηρώματος.

Παρακαλοῦνται θερμῶς αἱ κ. κ. συνδρομήτριαί μας, αἱ καθυστεροῦσαι τὰς συνδρομάς των μέχρι σήμερον νὰ σπεύσουν εἰς ἐξόφλησιν τῶν καθυστερουμένων. Τὴν αὐτὴν παράκλησιν ἀπευθύνομεν καὶ πρὸς τὰς κ.κ. ἀνταποκριτρίας καὶ ἀνταποκριτάς μας.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ ΒΑΡΒΑΡΡΗΓΟΣ

Μεταξὺ τῶν εἰδῶν,τὰ ὁποῖα πρέπει κάθε οἰκοκυρὰ νὰ ἀνανεώνῃ καὶ νὰ συμπληροῖ πολὺ συχνὰ εἶναι καὶ τὰ εἴδη τῆς μαγειρικῆς. Τώρα μὲ τὰς νέας τελειοποιήσεις τῶν μαγειρικῶν εἰδῶν, οἱ κόποι τοῦ μαγειρείου ἁπλοποιοῦνται κατὰ τὸ ἥμισυ καὶ τὰ φαγητὰ τελειοποιοῦνται καὶ ἐξιδανικεύονται.

Ἐπισκέφθημεν τελευταίως τὸ ἐπὶ τῆς πλατείας Ἡρώων κατάστημα τοῦ κ Ἀντ. Βαρβαρρήγου. Σωστὸς θησαυρὸς εἰδῶν μαγειρικῆς, ἀπὸ τῆς ποικίλης ἐξελίξεως τῆς κατσαρόλας μέχρι τῶν ἀπειροπλοκωτάτων μηχανημάτων, τὰ ὁποῖα δὲν στοιχίζουν τίποτε σχεδόν, ἀλλὰ στολίζουν τὸ μανειρεῖον καὶ ἐλαττώνουν αἰσθητῶς τὴν ἐργασίαν καὶ τὸν κόπον. Σίδηρα διὰ σιδέρωμα, φέρμαι, θερμάστραι εἰς ποικίλα εἴδη καὶ τιμὰς πολὺ εὐθυνάς, τέλος ὅ,τι ἠμποροῦν νὰ ὀνειροπολήσῃ ἡ τελειοτέρα οἰκοκυρά. Ἐπίσης δὲ ὅλα τὰ εἴδη τῆς οἰκοδομικῆς ἀπὸ τὸ μικρότερον καρφί, ἕως τὰ πλέον πολυτελέστερα καὶ τελειότερα ἐξαρτήματα, χρήσιμα διὰ μεγάλας καὶ πλουσίας οἰκοδομάς.

Εἰς τὸ Κατάστημα τοῦ κ. Νικολ. Κυριαζῆ ὁδὸς Σταδίου καὶ Κολοκοτρώνη ἀριθ. 3 πωλοῦνται τὰ ὕδατα τῆς Ἑταιρίας Σαρίζης Ἄνδρου εἰς δαμιζάνας καὶ φιάλας· προμήθεια ἀπ' εὐθείας ἐκ τῶν πηγῶν καθὼς καὶ γλυκὰ Ἄνδρου Νεραντζάκια, Λεμονάκια καὶ Ἄνθος.

Μία ἐπίσκεψις ἀρκεῖ νὰ πεισθῆτε διὰ τὴν γνησιότητά των.

ΕΙΣ ΤΗΝ ΕΠΑΓΓΕΛΜΑΤΙΚΗΝ Σχολὴν τῆς Ἑνώσεως τῶν Ἑλληνίδων ἔφθασαν τὰ ἐκ Παρισίων ἀναμενόμενα ὑλικὰ καπέλλων ὡς καὶ μοντέλα. Αἱ ἐπιθυμοῦσαι νὰ προμηθευθοῦν τοιαῦτα κυρίαι καὶ νὰ συνδράμουν ἐν ταυτῷ τὸ φιλάνθρωπον ἔργον τῆς Σχολῆς παρακαλοῦνται νὰ προσέλθουν. Ὧραι ἐπισκέψεως καθ' ἑκάστην ἀπὸ τῆς 2—5 μ.μ. Τιμαὶ μετριώταται.

Ὁ Τσάμης ὁ ἀκούραστος καλλιτέχνης τῆς ὑποδήσεως ἔχει πάλιν νέους συρμοὺς διὰ τὴν πολυπληθῆ πελατείαν του. Τὰ ἀγγλικὰ σχέδια τῶν παπουτσιῶν κατέλαβαν ἀσφαλῶς πλέον τὴν πρώτην θέσιν μεταξὺ ὅλων τῶν ὑποδημάτων τοῦ κόσμου. Εἶναι ὑγιεινότερα, ἀναπαυτικώτερα, στερεώτερα καὶ δὲν παραμορφώνουν τὰ πόδια, ἀλλ' οὔτε κάμνουν καλοους, ὡς τὰ σουβλερὰ καὶ τὰ μὲ ὑψηλὰ τακούνια, τὰ ὁποῖα ἐσυνειθίζοντο ἕως τώρα. Καὶ ὁΤσάμης ἐπῆγεν εἰς τὸ Λονδῖνον καὶ ἐμελέτησε τὸ εἶδος τῆς ἐργασίας καὶ ἐπρομηθεύθη φόρμες καὶ ὑλικά, εἰς τρόπον ὥστε τὰ Ἀγγλικὰ παπούτσιά του νὰ ἀποτελοῦν σήμερον τὴν μεγαλητέραν ἐπιτυχίαν του ἀλλὰ καὶ τὴν εὐτυχίαν τῶν πελατίδων καὶ πελατῶν του.

ΕΜΠΟΡΙΚΟΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ
ΠΑΤΣΙΦΑ ΚΑΙ ΥΙΟΥ

ΧΕΙΜΕΡΙΝΗ ΕΠΟΧΗ 1901-1902

Νεωτάτην καὶ μοναδικὴν συλλογὴν γυναικείων φορεμάτων καὶ ἐπανωφορίων καὶ πάντων τῶν σχετικῶν τοῦ γυναικείου στολισμοῦ, γούστου δὲ καὶ τιμῶν ἐκτὸς συναγωνισμοῦ, παρουσιάζει καὶ πάλιν εἰς τὴν πελατείαν του τὸ ἄνω κατάστημα.

Τιμοκατάλογος, ἐν περιλήψει, ὡς ἕπεται :

Φορέματα ὁλομάλλινα serges Homespum, gibeline ὁ πῆχ. 2.75—9.75
Τσιφτὰ ἐκ καθαρᾶς μετάξης, χρωματιστὰ καὶ μαῦρα ὁ πῆχυς 3.25—6.50
Φουλάρια σκέτα χρωματιστὰ Pongé) ὁ πῆχυς 2.25.
Μεταξωτὰ κλαδωτὰ διὰ νυμφικὰ φορέματα ἕκαστος πῆχ. δρ. 4.75 καὶ ἄνω
Κορδέλλαι μεταξωταὶ double face No 2 ἕκαστος πῆχ. λεπ. 90
Χειρόκτια δερμάτινα τοῦ (Grenoble) ἠγγυημένα, τὸ ζεῦγος 6.50.
Βέλα πάσης ποιότητος καὶ χρώματος, ἕκαστον ἀπὸ δρ. 1 καὶ ἄνω.
Δαντέλλαι καὶ κεντήματα πάσης ποιότητος καὶ χρώματος.
Γαλόνια καὶ πασμαντερια νεώτατα.
Ὀμβρέλλαι γυναικεῖαι δι' ὅλας τὰς περιστάσεις.
Ἀρώματα παρισινὰ τῶν διαπρεπεστέρων κατασκευαστῶν.
Κορσέδες τοῦ τελευταίου σχήματος καὶ πάσης ποιότητος
Ζακέται, Ἐπανωφόρια καὶ Πελερίναι ἀπὸ δραχ. 25 καὶ ἄνω
Κομβία μετάλλινα και σμαλτωμένα διὰ φορέματα και ζακέτας.